EMPERYALİZME ve OLİGARŞİYE KARŞI

CEPHE

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ !

ULAŞ BARDAKÇI

DÜŞENLER
DEVRİM İÇİN,
DEVRİM YOLUNDA
VURUŞARAK DÜŞTÜLER.
KALBİMİZE
RUHUMUZA
VE BİLİNCİMİZE
GÖMÜLDÜLER.
ONLAR
KURTULUŞA KADAR
SAVAŞ ŞİARINI
DEVRİM YOLUNA
KANLARI İLE
YAZDILAR.
YOLUMUZ
BU YOLDA
DÜŞENLERİN
YOLUDUR!

sayı: 2 19 şubat 1978 5 tl

PATLAYAN BALONLAR ve DİSK

"Bizim için önemli olan, olayların gösterge niteliğini ve hangi dinamiklerin ürünü olduklarını kavramaktır Bu konuda seçmeci, dar görüşlere kapılamayız. Marksist doktrin dar görüşlülüğü ve olayları yüzeysel olarak ele almayı red eder ... Olguların iç çelişmelerini ve ülke çapında gelişen hareketin genel değişim çizgisini (dinamiğini) kavrayamamak, bizi küçük burjuvazinin dünya görüşlerine hapseder." (Cephe Sayı I Suni Denge S.6)

Toplumsal devrimler çağında proletaryanın yüklendiği öncülük rolü Emperyalizmin hızla geritilmekte olduğu, III.Bunalım döneminde tüm emekçi kitleler tarafından kavranmakta ve ışık haline getirilmektedir.

Proletarya tarih sahnesinde burjuvaziye karşı bilinçli mücadelesini yürütürken, nihai amacına erişebilmenin yollarında yatmakta olan ittifak sorununa da önemle eğilir. Özellikle tekelci aşamaya girilmesi ile birlikte gericileşen burjuvazinin de devrimini tamamlama görevini üstlenir. İşçi sınıfının toplumsal devrimlere önderlik rolü onun önderlerinin dünya görüşünden bağımsız değildir. Hiç bir dönemde proletaryanın önderliğini üstlenme mücadelesi salt programlara veya yaldızlı laflara dayanmıyacağından, pratik hayatın karşısındaki çözümleyici roller birinci plandaki yerini korurlar. Bu yüzden işçi sınıfının mücadelesini"kendisi için" bir mücadeleye çevirmenin yolu,önderlik görevini üstlenmiş olan siasi yapıda ifadesini bulur.

İktisadi evrimin sosyal devrimi gündeme getirdiği emperyalist çağda , proleteryanın mücadelesi hayatın her alanında sınıf savaşımını kızıştırmak, ve sosyalizim amacına varmayı hedeflemekte ifadesini bulur. Siyasi mücadeleyi, değişen koşullara uygun bir konumda yürütmenin gerekliliği, nihai hedefe gidişin temel koşulunu oluşturmaktadır. Gerek devrimde sınıfların mevzilenmesi gerekse mücadelenin temel yönteminin farklılıklar arzetmesi, birbirinden farklı mekanlarda ayrı dünya görüşlerinin değil aynı dünya görüşlerinin yansımasında başka bir biçimde yorumlanamaz. "Marksizim bir doğma değil eylem kılavuzudur" ibaresinde ifadesini açıkça bulan bu anlayış, Rus devriminin "ayaklanma", Çin, Vietnam ve benzeri devrimlerin "Halk Savşı" ve Küba devriminin "Öncü savaşı Halk savaşı" sanatı ile gerçekleşmesinde de de pratik anlamını bulmuştur. Somut koullarda meydana gelen hertoplumsal kabarış, öncü müfrezenin karmaşık siyasi katalizörüründe eritilmesinin yanısıra, ekonomik-demokratik mücadelg platformundan da yoksun bırakılamaz.

Unutulmamalıdır ki toplumsal devrimler öncüsü proletaryanın siyasal iktidar mücadelesindeki yeri, ekonomik demokratik mücadelenin seviyesine düşürülemez. Siyasi mücadele ön plana çıkartılmaksıtın sosyal devrimlerin gerçekleşmesi düşünülemez. Siyasi mücadelenin fonksiyonlarının da zaman ve mekana göre değişimi anlaşılamadan başarıya ulaşılamaz. Öyleyse proletaryanın mücadelesinin kavrnaması, zaman ve mekan fonksiyonlarırn sekterlik dar görüşlülük, ve tekkeclik hesaplarına dayandırılmaksızın çözüme bağlanması gerekmektedir.

Tarihi kahramanların yaratacağına inananların oluşturduğu idealist kamp, inceltilerek işlenmiş halleriyle veya mevcut olanakların doğrulara haki miyet veremediği koşullarda işçi sınıfının öncüleri (1) konumuna yükselebilirler. Tarih bu tür olayların seyrini yoğun bir şekilde yaşamıştır. Milyonlarca işçiyi peşlerinde halen koşmakta olan Fransız, İtalya, v.b. Komünist partileri gibi, Sovyet devriminin de yaşadığı bu süreç ülkemizde DİSK örgütlenmesinde de hüküm sürmüştür.

Bu gün değişen yönetim kademesiyle DİSK, yeni bir işleyiş platformuna firmiştir. Bu işi bizlerin geçmiş süreci ve günümüzde işlemeye başlayan süreci materyalist bir anlayışla çözümleyerek ortaya koymamızı ve proletaryanın bağımsız siyasetini belirlememizi zorunlu kılmaktadır. Sözünü etmekte olduğumuz zorunluluk: Ülkemizin iktisadi ve siyasi konumundan ileri gelmektedir. Mevcut durumda proletarya adına öten şu veya bu cinsten sapmaların fasifizmini görmekte oluşumuz ve onbir yıllık bir cunta döneminden sonra patlayan revizyonizm balonunun ardından getirdiği sorunlar, bizlere bir bütün olarak emekçi kitlelerin burjuva kuyrukçuluğuna zorlandığını göstermektedir.

"Nasıl ki durum tahlilleri sınıflararası ilişki ve çelişkilerin kavranmasını ifade ederse, her tavır da sınıfsal bir karakter taşır. Proletarya ya "sahip" çıkmak (uvriyerizm) Proletarya öncülüğünü getirmez. Esas olan mevcut durumu, gelişmenin temel hareketini kavradıktansonra ona uygun düşen proleter tavrı geliştirmektir." (Cephe Sayı 1 Sayfa 6)

Gözlemciliğin kesin red edilmesinin, Marksizmin temel ilkesini oluşturduğu bilmekte olan devrimci hareketlerin, mevcut durumu yorumlayıcı niteliğin yanısıra değiştiricilik konumuna yükselmesi zorunludur. Yorumlamanın ve değiştirmenin kopmaz bağlarını ifade eden diyalektik metod bizlere belli dönemlerde hakim olan yanlış eğilimleri de teşhir görevini üstlendirmektedir.

İşçi sınıfının sendikal hareketinde kitleselliğiyle, devrimci terminolojisiyle, sarı sendikacılık anlayışını temel ilke olarak benimseyen TÜRK-İŞve korsan sendikalardan ayrı bir özelliğe sahip olan DİSK, 6.Kongresine kadar çeşitli aşamalarda çeşitli tonlarda muhacirlerin etkisi altında kalmıştır.

Toplumsal kaynaşmanın, milli krize paralel olarak geliştiği dönemlerde isminden sık sık sözedilen Kemal Türkler cuntası, devrimci mücadelede eşine az rastlanır bir "keyfiyetle" işçi sınıfı adına her vurup harman savurmuştur. Özünde ülkenin iktisadi evriminden bağımsız bir konumda bulunmayan Türkler Cuntası, Marksizm-Leninizm adına oynanan subjektif tiyatroların yaratıcısı olmakla da işçi sınıfının mücadele tarihinde ayrı bir yer tutacaktır.

Elbetteki Türkler cuntası, kişi olarak bizlerin konusunu teşkil edemiyecektir. Ama unutulmamalıdır ki işçi sınıfının önderleri rolünde bulunan güçler, işçi sınıfının mücadele tarihinde sapmalar oluşturmasında yaratıcıları olacağından, Marksist-Leninistleri pekala yakından ilgilendirir. Ancak bu cuntanın dünya görüşünün felsefi ve iktisadi konumu bizleri herşeyden çok ilgilendirir Aksi Davranış bizleri ampirizmin batağına yollar ve proletaryanın saflarından dıştalanmamızı getirir

Proletaryanın sınıfsız toplum amacına yönelirken değişik dönemlerde, meydana getirdiği zikzaklar iki yönlü bir yaklaşımın diyalektiğini doğurur lar. Birinci yön sınıf mücadelesinde , burjuvaziye karşı yürütülen savaşın değerli derslerini bağrında taşırken olumlu örnekler ortaya serer. İkinci yön bu mücadelede olumsuz örnekleri ortaya serer.

Bu iki yön her ne kadar birbirinden soyutlanamaz ise de, ikinci yönün, sebebi olarak M-L dışında kalan sapmalar olduğunu belirttiğimizde soyutlama bir o kadar önemli olacaktır.

DİSK'İN onbir yıllık mücadelesini değerlendirirken ve "patlayan balonlar soyutlamasını yaparken bizler bu anlayıştan hareket ediyoruz. Çünkü onbir yılın "şanlı" "savaşımlı" yaygaralarıyla ifade edilmesine rağmen objektif durum bizlere "kuyrukçu" anlayıştan başka birşey kazandırılmadığını ispat etmektedir.

Muhacirlerin yansıması olan kukla Türkler cuntasının, DİSK içindeki sekter tavırlarından dünya görüşlerini anlamak mümkündür. Her ne kadar görüntüyü ifade etme de, sekterliğin kaynaklandığı somuta inilince içinde kaynayan yanlışlıklar daha da çıplaklaşırlar.

Muhacirlerin genel politikasını teşkil eden sekterlik ve "şımarık" tavırlar sadece DİSK'te görülmemektedir.

Ülkemizde oligarşinin düzenini günlük gülistanlık gösterme eğiliminde olan tüm ekonomik demokratik kuruluşlarda aynı tavırları görmek mümkündür. TÖB-DER MEM-DER, TÜS-DER,deki tavırları buna önnek olarak gösterilebilir.

Herne kadar sekterlikten söz etsek de, bu tavırlarını proletaryanın sürekli ve kesintisiz biçimde uzlaşması gereken burjuva oyunlarıyla da birleştirmeleri, kaba da olsa bizde "muhacirler" hakkında bir çerçeve oluşturur

Yıllarını vererek burjuva üçkağıtçılığında uzmanlaşmış bir kadro edinen muhacirler "bir yanda işçi hareketini, ekonomimizin kıvrandırırken, diğer yandan da, siyaset platformunda proletaryanın müttefiklerini kendi seviyesine yükseltme işini terkederek, proletaryayı müttefik olmaya yani kuyrukçuluğa zorlamışlardır.

Özünde küçük burjuva psikolojik ruh halini yansıtan bu gelişmeler "özgürlük adına bağımsızlığı feda etmek", de ifadesini budur. Bu ise kendi içinde (hakim oldukları veya olmaya çalıştıkları ekonomik-demokratik örgütler de) olabildiğine sekterliği körüklerken, dışında da bir o kadar şiddetle , köleliği kabullenirler.

UDC'den açık ifadesini bulan kuyrukçuluk, özgürlük adına bağımsız proleter siyasetin feda edilmesini ortaya sergiler.

Emperyalizmin III. bunalım döneminde, kapitalist üretim ilişkilerinin tepeden aşağı ve emperyalistlerin yer almasıyla gerçekleştirilip yaygınlaştıdığı bir ülkede, sınıf müdadelesinin literatürü, "ulusallığı" çoktan dış

talamıştır. Lenin'in de belirttiği gibi, siyasi ilhakı isteyen emperyalizm ekonomik ilhakı da hızlandırıp kendi lehine işlemesine sağlar ve aynı biçimde demokrasiyi kaldırarak oligarşik diktatörlüğü yerleştirir. Bu durumlarda mücadele sınıfsal olarak ön plana çıkar ve ulusal hareketi de bağrında taşır. Ama hiçbir zaman ulusal hareket ile sınıfsal hareketin arasına , set çekilip, ulusal hareketin öncülüğü burguvaziye terk edilemez.

Özetlersek UDC ile bağımsız proleter siyaset feda edilerek köleleştirme yi ifade eden kuyrukçu tavırlar geliştirilmek istenmiştir. Kaldı ki milli krizin sürekliliğinin yadsınması olanaksız bir ülkede, devletin oligarşik niteliği ve onun mantıksızlık olduğunu anlatmaya gerek var mı?

Emeperyalizmin Sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş savaşları zorlamasıyla kendi iç çelişkelirinin kazandığı yeni biçim ve bu biçimin halklara yansıması incelenmeksizin, özel hakkın da sağlıklı bir teşhis konamaz.

Dünya görüşünü revizyonist kaynaklardan alan muhacir takımının, ülkemiz somutuna koyduğu teşhis, yukarıda anlattığımız noktalardan anlaşılacağı gibi dar görüşlülük ve subjektivizmi ifa de etmektedir.

Çağımızın değişen karakteri özellikle uluslararası finans kurumlarının faaliyetlerinde açığa çıkmıştır. 1945 sonrası emperyalizme karşı gelişen potansiyel ve alternatif güçler, içinden doğdukları emperyalizmi belirleme ve etkileme konumuna gelmişlerdir. İktisadi evrimin bu safhasında istismar ve talan biçiminde değişikliği uğrayan emperyalist mekanizme, kendi arasında mevcut zıtlıkların çözümünü de 3. bunalım döneminde askeri alanların dışına atmak zorunda kalmıştır.

Bu durum ise uluslararası faaliyet alanında yansımasına rağmen, geri bıraktırılmış ülkelerde politik ve ekonomik alanda daha berrak bir görüntü kazanır.

Somutta ister kozmopolit alt yapı görünümü ister homojen alt yapı görünümü ortaya çıksın, ülkenin "bağımlılık" veya "yarı bağımlılık" ilişkisi bunlara göre belirlenemez. Bunlara göre belirlemeye çalışırsa biçimleri öz sancak öldürücü hatalara varmak kaçınılmaz olur.

Uluslararası finans kurumlarının ülkemizdeki işleyişi anlaşılmaksızın yapılan kaba tahlillerin sonucu meydana gelen burjuva kuyrukçuluğu, taktik meselelerde kendini açığa çıkartır.

Emperyalizme bağımlı olan ülkemizde gelişmekte olan işbirlikçi tekelci sermayeyi milli burjuvazi, bağımlılığın karmaşık yapısının kavranmamasından "reformist görünüşlü" iktidarlarıda "demokratik devrim" yapıcıları olarak görmenin sonucu "ulusal devrim" stratejisi hortlatılmıştır.

Bütünün incelenmesi için Marksist yöntem, soyutlama metodunu geliştirmiştir. Soyutlanacak parçanın mevcut bütünün özelliklerini içinde taşımasıda zorunludur.

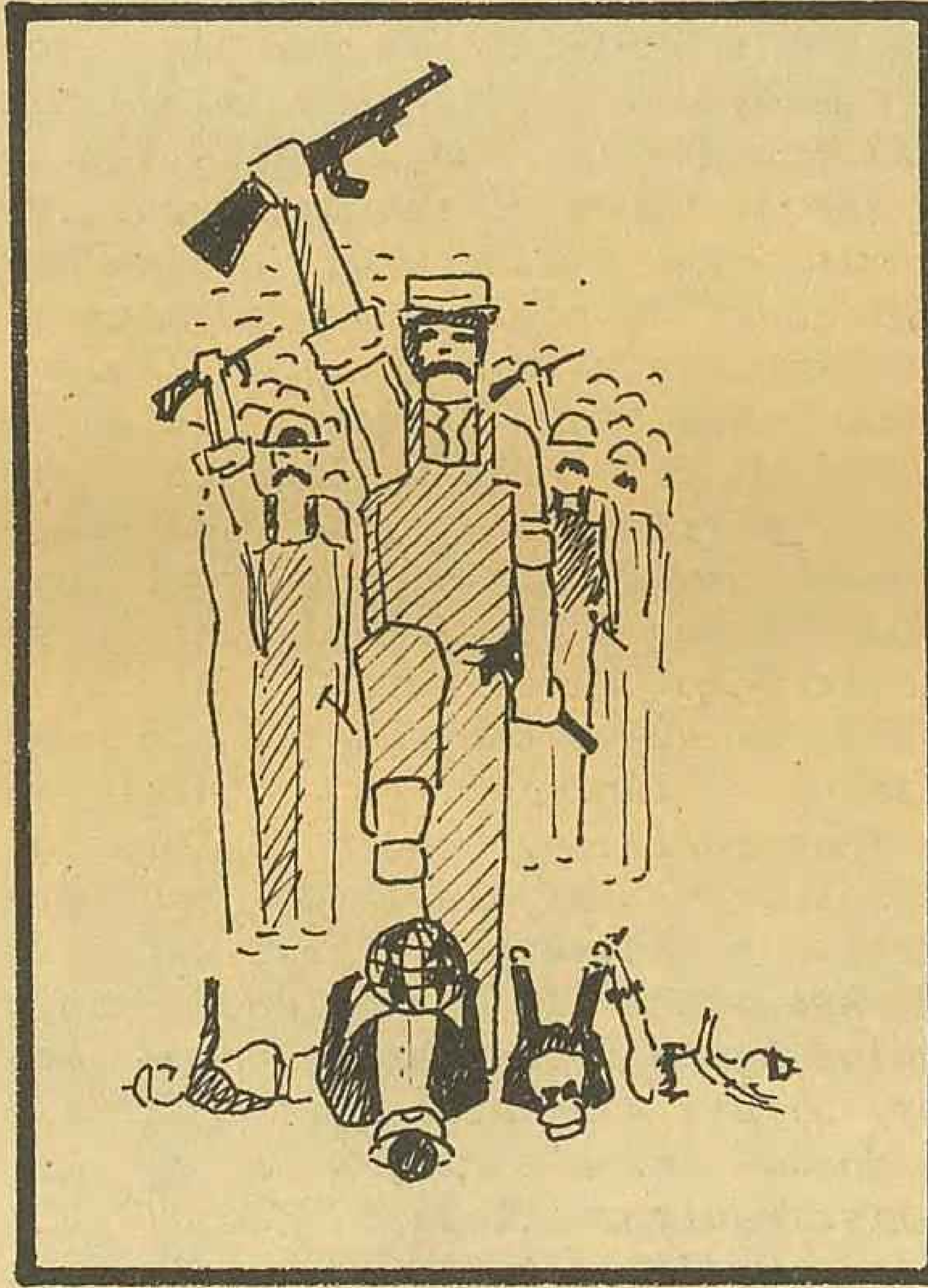
Nasılki Dünyada emperyalist sistemin işleyişini kavrayabilmek için, sistemin tüm özelliklerini yansıtan uluslararası finans kurumların soyutlanması kaçınılmazsa, ülkemiz gerçeğinde bu kurumların etkinliklerinide anlaşılmaksızın, bir sonuca varılmaz.

Homojenlikten söz edilemiyeceği gerçeğinden hareketle, ülkemizde işbirlikçi tekelci sermayenin varlığından somutu belirlemeye çalışmak yanlıştır. Günümüzde uluslararası finans kurumları Dünya Bankası, İMF, AİD vb. lerin ülkemizin, siyasi, ekonomik ve sosyal işlerliğinde belirleyici ve temel rol oynadığını günlük gazetelerdeki haberlerden bile anlamak mümkündür. Ülkemizin emperyalizmle ilişkisi hakkında artık "yarı-bağımlı az gelişmiş" gibi yutturmacalara halkın bile kanmadığı gerçeği ortadadır.

Emperyalizme bağımlı bir ülkede oligarşik diktatörlüğün devlet biçimi yansıması olan "sömürge tipi faşizmin" hükmü altında yaşadığımız tartışma götürmez bir gerçektir.

Bu gerçeğe tali gözle bakanların ortaya attığı "Ulusal Demokratik Devrim" stratejisi doğrultusunda UDC (Ulusal Demokratik Cephe) gündeme getirilmiştir.

Kısaca iktisadi ve siyasi köklerine değindiğimiz UDC taktiği, başta da belirttiğimiz gibi içte tekkeci sekterlik, dışta da kuyrukçuluğun iktisadi ve siyasi köklerini vermektedir.

İşçi sınıfının ekonomik. demokratik mevzilerine, temelsiz geliştirmenin ifadesi olan atamalar yoluyla "profesyonel uzmanlar" getirilmiştir.

Şişirme balonların yönlendiriciliğine mazhar kalan ekonomik demokratik, mücadelenin bağrında taşıdığı potansiyele hakim olan yanlış yüzünden kendisi için bir üst mücadeleyle kucaklaşmamıştır. Birkaç örnek konuyu daha uydınlatacak.

Açık faşizmin simgelerinden DGM'ye karşı mücadele de DİSK'in gelişen tavrı o döneme damgasını vurduğu görünüşünü yaratmıştı. DGM'ye karşı mücadele elbetteki sınıf mücadelesinin önemli bir parçasıdır. Ve elbetteki DGM'ye karşı tavır almak devrimci bir görevdir. Elbetteki tavırlar, olaylar görüntüsünde kalan kaba tahlillere dayandırılmıyorsa doğruluğu tartışılmazdır.

Her ne kadar "DGM' direnişinin kıvılcımını CHP atsada, gelişmenin iç dinamiğini kavrıyacak olan proleter öncülerin, kıvılcımı ele alıp ona meşaleye çevirmesi zorunludur.

DGM direnişine katılan DİSK'in aynı görevi üstlenmesi gerekli iken işçi sınıfını olayların akışına bıra - kırcasına sorumsuz ve önderlik bakımından yoksun hale getirmiştir. Direnişte bütünlük sağlanması bir yana (bu da önderlik sorunundan kaynaklanıyor) İşçi sınıfına indirilen darbelerin göğüslenmesi de ihmal edilmiştir. Direnişin sonucunda "DGM'ler kapandı" abartmasının yarattığı hava soyut oldu ğundan kendini kısa vadede gelişen diğer tavırlarda ortaya koymuştur.

Bu genellemeler açıldığında görülecektir ki, odak noktası proleter hareketi kuyrukçu yapıp yapmama sorununda düğümlenmektedir.

DGM'ye direniş geçirilin işçi sınıfı, direnişin karmaşasında önderlerinin uğradığı şaşkınlığı kendinde bir kat daha şiddetle hissetti. Bağımsız proleter siyasetin (!) uzun ve kısa dönemli programını hayata geçirirken uğradığı bu şaşkınlığın kökleri, UDC'nin yaratıcısı iktisadi ve siyasi tahlilde yatmaktadır.

Yanlış tahliller, DGM direnişinde proletaryayı müttefiklerine daha çok yaklaştırması gerekirken, tersi bir durumla CHP'nin rotasında bıraktı. Bunun en açık örneği Anayasanın DGM için tanıdığı süre bitimiyle hareketin sona ermesidir.

Şişirme balonların önderliği bu muhteşem "savaşımın" etkisinden kurtulamamalarının yarattığı sonuç; işçi sınıfının geçmişe nazaran daha ileri , bir atılımında doğan sempatinin CHP potasında erimesidir. "Olayların görüntüsünde kalan vulgar tahlillere dayanarak alınacak tavır, olayların iç dinamiğini kavrayamadığından olayların gerisinde kalmaya mahkumdur. Olaylar ardından gelecek aktivisi tavır ise, gerçek bir aktivizme (doğru ve çözücü olan) değil sahte tasola açık ve özde sağ bir görüşü ifade eder. Sonuç, söz konusu olan politik pasifizme varıştır." (Cephe sayı 1 Suni denge Say.6)

İlker yoldaşın sözleri sosyal hayat içinde gerçekleşmiştir. DGM direnişinde yatan anlayışın vuygerliği, olaların gerisinde kalışı simgelerken, onun ardından gelen "aktivisit tavır" yanı Maden-İş grevleri gerçek bir aktivizme doğru değil, sola açık olsada özünde ekonomizmi taşıdığını göstermiştir.

MESS'e karşı sürdürülen Maden-İş grevleri incelenirken, doğdukları ortamın ilişki ve çelişkilerini de taşıyacaklarını unutmamak gerekir.

"DGM'yi ezdik sıra MESS'te" sloganı hernekadar subjektif olsada, direnişte uğranılan sonuç ile MESS grevinde gelinen aşama yanlış tahlillerin sonucu olması açısından belirli bir somutu da ifade eder.

DGM'yi ezemiyenler ve bununla kalmayıp işçi sınıfını kaderine terk edenler, yenilgilerini daha aktivist bir tavırla örtme zorunluluğunu duyacaklardı. Nitekim şatafatlı bir girişle başlattıkları ekonomik çerçeveli grevler, tıpkı DGM direnişinin sonucu gibi kayıpları sergilemektedir. Elbetteki kayıp proletarya açısından değildir, kayıp muhacirler cuntasının açısından olmuştur. Proletarya ise ders ler çıkartarak mücadelesinin yolunda ilerleme kaydetmiştir.

MESS'e karşı girişilen "aktivist tavır" MESS mensuplarına (içinde bulu- →

C) BU GELİŞİMDEN ÇIKAN SONUÇLAR

1- Burjuvazinin zayıflığı

Rus burjuvazisi el emeği, manüfaktür üretimi, fabrika üretimi sırasını takip ederek gelişmemiştir. Dolayısıyla rus burjuvasinin müttekifi olabilecek, küçük sanayi üretiminin gerici etkilerini taşıyan kalabalık bir şehir küçük üreticiler sınıfı yoktur. Şehir küçük burjuvasizi Rus devriminin hiç bir döneminde etkin rol oynayamamıştır. Bir sömürücü sınıf olarak burjuvazi bütün toplumlarda daima azınlıkta olmuştur. Burjuvazinin gücünü onun üretim ve yönetim tecrübesi ve diğer sınıflarla kurduğu ittifaklar sağlar. Ancak Çarlık Rusyaısının ekonomik ve sosyal gelişimi sonucu Rus burjuvazisi yönetimi için gerekli ittifakları (kalabalık bir şehir küçük üreticiler sınıfı, köylülüğün kazanılması, işçi sınıfının parçalanması) kuramayacak durumdadır. Ayrıca burjuvazi elde ettiği artı-değeri Çarlık ve yabancı sermaye ile paylaşmak zorundadır. Sonuç olarak Rus burjuvazisi Batı Avrupa burjuvazilerine göre zayıftır.

2- Proleteryanın gücü

Rus proleteryası, Batı Avrupa proleteryası gibi el emeği, manüfaktür üretimi aşamalarından geçerek fabrika üretimine gelmemiştir. Dışarıdan gelen ileri teknik ve sermaye sonucu Rusya'da fabrika üretimine geçiş diğer kapitalist ülkelere göre çık daha hızlı olmuştur. Bunun sonucu küçük sanayi üretiminin gerici etkileri, geriye dönüş özlemi Rus proleteryasında görülmez. Burjuvazinin elde ettiği artı-- değeri bir kısmını dağıtarak Batı Avrupa ülkelerinde olduğu gibi çok güçlü bir işçi aristokrasisi yaratmasını engellemiştir. <u>Rus işçi sınıfı bölünmemiştir.</u> Rus devriminde oportünizmin her çeşidi (Ekonomizm, menşevizm, tasfiyecilik, sosyal-şovenizm) kısa dönemler hariç işçi sınıfını etkisine alamamıştır. Bunun nedeni Bolşeviklerin uzun ve inatçı mücadelesi olduğu kadar <u>Rusya'da oportunizmin sosyal temelinin bulunmayışıdır.</u>

"Memleketimizdeki durum sosyalist oportunizmin işçi kitleleri arasında kök salmasına elverişli değildir. Rusyada oportunizm ile reformizmin her çeşidini aydın tabaka ile küçük burjuva vb. arasında görebiliriz, ama politik bakımdan aktif işçi tabakaları arasında bu, önemsiz denecek kadar azdır. Ülkemizde imtiyazlı işçi ve masa memuru tabakası çok ince bir tabakadır; yasalara uyma fetişizmi burada yaratılamaz.""(Lenin: Rusya'da Sınıflar ve Partiler, Sosyalizm ve Savaş, S:34)

Batı Avrupa'nın ileri teknik ve sermayesinin yardımıyla fabrika üretimine hızlı geçişin sonucu olarak Rus işçissınıfı ülkenin belirli bölgelerinde olağanüstü temerküz halindedir.

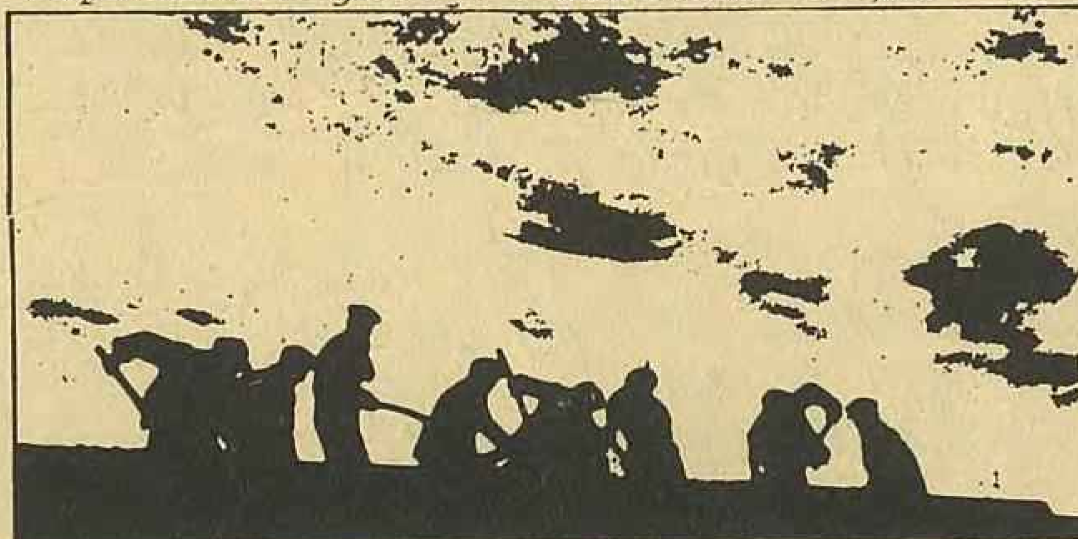
"500 ve daha fazla işçi çalıştıran büyük işletmeler, 1901'de bütün işçinin %46,7'sini içine aldığı halde, bu oran 1910'da %54'ü buldu; yani tüm işçinin yarısından fazlası bu tip işletmelerde çalışıyordu. Bu durum sanayide o güne kadar görülmemiş bir yoğunlaşmanın ifadesiydi. Kuzey Amerika gibi ileri bir sanayi ülkesinde bile, o zamanlar büyük işletmelerde bütün işçinin ancak üçte biri çalışıyordu." (Bolşevik Parti Tarihi. S: 183)

<u>Rusya'da işgücü temerküzü, üretim temerküzünden yüksektir.</u> Büyük işletmelerde çalışmak işçi sınıfını nicelik bakımından olduğu kadar nitelik bakımından da yükseltir. Bütün bunlara Rus işçisinin içinde yaşadığı dayanılmaz çalışma şartları, günümüze göre pek az gelişmiş tekniğin sonucu propaganda ve pasifikasyon araçlarının yetersizliği ve Rus toplumunun buhranlara karşı çok hassas olan yapısı da eklenirse, Rus proleteryasının kendiliğinden gelme yüksek dinamizminin nedenleri anlaşılmış olur. Rus işçi sınıfının 1905 devriminde dünyanın o güne kadar görmediği, çoğunluğu kendiliğinden gelme, büyük bir grev dalgası yaratabilmesinin temelinde bu dinamizm yatar. Bu bakımdan Rus devrim tarihinde, devrimin yükselme ve düşme dönemlerinin grev istatistiklerine göre belirtilmesi dobir kere harekete geçtikten sonra işçiler mücadeleyi sürdüreceklerdir. İşçi sınıfı hareketini kontrol altına almak için uygulanan Zubatovizm sonunda Çarlığa karşı dönecektir." (Collected Work, c:8, S:71-72,94-95, Aktaran S.M. Schwarz: The Russian Revolution of 1905, S: 70-71)

<u>3- Köylü Meselsi</u>

<u>Serflik 1860'da</u> kaldırılmıştır, ancak çeşitli biçimlerde yer yer devam etmektedir. Çarlık Rusya'sında tarımsal yapının iki önemli özelliği vardır: Feodal büyük toprak mülkiyeti ve toprağın ortak kullanımına dayanan komünler (1917'de köylülerin toprakta özel mülkiyetin kaldırılmasını isteme-lerinde komün tipi tarımsal işletmelerin uzun yıllar süren varlığının da etkisi vardır) 1906'da, 1905 devriminin etkisiyle Çarlık o güne kadar yasak olan komün topraklarının alınıp satılabileceğine karar verdi. köylüler hisselerine düşen topraklarla komünden ayrılmaya zorlandılar. Bu hareketin temelinde çarlığın, zengin köylülerin kişiliğinde kırsal alanlarda kendisine destek sağlamak politikası yatar... Banka kredileri ile desteklenen zengin köylüler komün topraklarını yağma ettiler, kırsal alanlarda bir kulak sınıfı doğdu. Ancak çarlığın tarımı kapitalleştirme çabaları, feodal büyük toprak mülkiyetine dokunulmadığı için fazla başarılı olamadı. Elindeki zaten az olan toprağı da kaybeden köylülerin durumu iyice kötüleşti. Özellikle şehirlerde işçi sınıfı hareketinin yükseldiği dönemlerde kırsal alanlarda da ayaklanmalar oldu. Ancak Ekim devrimine kadar kırsal bölgelerdeki mücadele temel olarak köylülükle, feodal büyük toprak sahipleri arasında, dır. Köy burjuvazisi ile köy proleteryası arasındaki mücadele Ekim devriminden sonra önem kazanmıştır. (Bu süreci ileride etraflıca inceleyeceğiz.)

Rus devriminin kaderi, Lenin'in de sürekli berittiği gibi, hangi sınıfın-proleteryanın veya burjuvazinin-köylünün desteğini kazanacağına bağlıdır. Burjuvazi 1917 Şubak-Ekim dönemi hariç Rus köylüsünün desteğini kazanamamıştır. Bunun temel nedeni burjuvazinin zayıflığıdır. Çarlık Rusyasının kapitalist gelişim sürecine diğer ülkelere göre geç ve hızlı girmesi, elde edilen artı-değerin Çarlık ve yabancı sermaye ile paylaşılma zorunluğu Rus burjuvazisinin temelleridir. (Bu şartlar aynı zamanda işçi sınıfı hareketinin güçlülüğünün de nedenleridir.) Rus burjuvazi feodalizmi yıkacak veya feodalleri sınıf değiştirmeye zorlayarak yukarıdan aşağıya (Almanya veya junkers tipi) kapitalistleşmeyi gerçekleştirerek kitle desteğini burjuvazi ancak etkili toprak reformunu gerçek - leştirerek kitle desteğini kazanabilir di. Küçük üretici köylüler Cumhuriyetin ilk zamanlarında oldukça önemli sayıdadırlar ve burjuva iktidarının temel desteğini oluştururlar. Ancak Rus burjuvazisi, tarihsel şartlar sonucu,

çaldır. Dinamik ve yoğun işçi sınıfı hareketi aşırı dengesiz ekonomik ve sosyal yapıyı temellerine kadar sarsabilmektedir.

Çarlık Rusya'sında kendiliğinden gelme işçi hareketi o seviyededir ki, Bolşeviklerin işçi sınıfı arasında henüz yeterince örgütlü olmadıkları 1905 de Lenin, Zubatov'un kurduğu legal sendikalar hakkında özetle şöyle demektedir: "İşçi sınıfı hareketinin legal hale getirilmesi Sosyal-Demokratlar için yararlıdır. Zubatov sosyalist bir ajitatörün kolay yapamayacağı bir şeyi başaracak, işçi sınıfının en geri kesimlerini harekete geçirecektir. Ve kendisinden çok daha güçlü olan işçi sınıfına karşı daima Çarlığın desteğine ihtiyaç duymuştur.

Sonuç olarak Rus burjuvazisi hem zayıftır, hem de gerek kendi güçsüzlüğü ve gerek işçi sınıfının gücü sonucu kendi iktidarına taban teşkil edecek sınıfa yaklaşabilmekten uzaktır. Rus burjuvazisi, tarihsel şartlar sonucu hiç bir zaman gerçek bir burjuva demokratik devrimini gerçekleştirmek için çalışmamıştır. Çarlıkla ittifak kura - rak meşruti monarşiden ileri gidememiştir. İşçi sınıfının demokratik devrimde önderliği için gerekli objektif şartlar mevcuttur.

SONUÇ:

"İşte bunun için Rusya'nın emperyalizmin, çelişkilerinin kesin sonucunu verecek olan çatışma noktası olması gerekiyordu; bu, sadece bu çelişkilerin Rusya'da özellikle rezilce, özel - likle tahammül edilmez şekilde belirmesinden ötürü değildi; sadece Rusya'nın Batının mali sermayesini, doğunun sömürgelerine bağlayan Batı emperyalizminin başlıca desteğini teşkil etmesin - den ötürü de değildi; fakat bunlarla birlikte, emperyalizmin çelişkilerini, devrimci yoldan çözümlemeye sahip gerçek kuvvetin yalnız Rusya'da bulunma - sından ötürüydü" (Stalin: Leninizmin İlkeleri, S:14)

Rusya dünya emperyalist zincirinin en zayıf halkasıdır.

(1) Günümüzde savaşların çıkmaması bir takım sübjektif tahlillere dayandırılarak ortaya atılan teoriler, III. Bunalım döneminin özelliklerini red ederek savaşların çıkacağını iddia edenlerin potasına düşmekten ve aynı konumu almaktan başka işe yaramamaktadır. Günümüzde biçimsel olarak işleyişi değişen dengesiz gelişme kanununu göremeyen, yeterince kavrayamayan bu sapmalar sübjektivizm bataklığından kurtulamayacaklardır. Bu konuyu ilerdeki sayılarımızda emperyalizmi incelerken genişçe ortaya koyacağız.

BAŞTARAFI SAYFA 6-7'DE

duğumuz suni denge, egeri bıraktırılmış ülkelerin karakterini taşır,Toplum emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin ülkenin ekonomisine, önce dünya ekonomisine katması daha sonra da üretime sızarak kontrol altına alması sürecinde, iç dinamik ile gelişmeye çalışan kapitalist unsurlar hızla emperyalizmle uyum içine girmişler ve üretim ilişkileri olarak emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin rayına oturmuşlardır. Bu süreç üretimin metropollere yönelik gelişmesi, üst yapının emperyalizmin üretim ilişkilerine göre düzenlenmesi ve ülke burjuvazisinin (giderek) tekelleşerek (üretim ilişkilerinin kaçınılmaz sonucudur bu) iktidarı ortaklarıyla alması şeklinde somutlaşmıştır. Bu somutlaşmada iktidar, çgerek sınıfsal gerekse yönetim olarak oligarşik bir nitelik almıştır (10)

Oligarşi mevcut üretim ilişkilerini devam ettirmek zorunda olduğundan toplumun genel hareketinin de başını çekemez. Oligarşinin çekişi, genel hareketin yönüne ters düştüğünden; toplumun genel hareketini götürme durumundaki proleter hareketle çelişme içindedir. Proleter hareket toplumu çekmenin ıob jektif temellerini ve dinamiğini taşır. Bu görevi proletaryaya tarih vermiştir ve bu proletaryanın tarihi misyonudur.

Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin, ülkenin iktisadi evrimi ile çatışma ve "uyum" durumu sınıfsal plana, oligarşinin başta proletaryanın olmak üzere emekçi yığınlarla çatışmasının feodallerle "uyumlu" çatışmasını, köylülükle "iktisadi uyum" çerçevesinde "uyum"u şeklinde yansır. Oligarşinin feodallerle ve köylülükle olan uyumu, ülkedeki nispi demokratik ortamın temelini oluşturur.

Ülkedeki bu nispi demokratik ortam feodallerin üst yapısal olarak varlıklarını sürdürmeleri için gerekli bir "demokratik" ortam olduğu gibi köylülüğü o iktisadi "uyum" için de gereklidir.

Tarihi gelişim içinde bu nispi "demokratik" ortamın yaşatılmasında feodallerin varlıklarının üst yapıda üretim ilişkisiyle çatışmasının artması, ve feodallerin tasfiyesi oranında orta dan kalkmaktadır. Ancak bu durumdan dolayı, nispi demokratik ortamın kaldırılma durumlarında, tekelci burjuvazinin feodallere tavır alışını"tek başına" ele almak hele hele "uyum" için buna başvurduğunu söylemek son derece büyük hatadır. Böylesine bir hata içinde olmak bizi oligarşinin yanına savurur (Ülkemiz devrimci pratiğinde bunları gördük ve görmekteyiz.) Bugün ülkemizde nispi demokratik ortamın yaşamasının temel nedeni köylülüğün (ve ülkemizde tarihi bir etkinliği olan şehir kçküçük burjuvazisinin sosyal ve siyasal olarak) iktisadi "uyum" içinde siyasal olarak yedeklenmesinden dir. Bir başka deyişle ülkemizdeki nispi demokratik ortamın yaşamasının, sınıfsal temelinde, köylülüğün ikili tavrı yatar. Köylülüğün bu ikili karakterinin kavranamaması bizi daima sapmalara sürükler. Bizim gibiül ülkelerde tüm köylülüğü ve devrimdeki görevini kavrayamamaktan kaynaklanır. Ülkemizdeki toplumsal dengesizliğin daha iyi kavranabilmesi için bu konu üzerinde biraz duralım:

Köylülüğün ülkemizdeki ikili karakteri, ülkenin iktisadi evriminin Kapitalizme yönelik olmasıyla, emperyalist kapitalist üretim ilişkilerinin ülkenin içi dinamiğine ters düşüşünden kaynaklanır. Köylülüğün bu ikili karakterinde devrimci karakter ağırlıktadır. Hakim olan yandır. Köylülüğün özünde burjuva olmasına karşılık, devrimci bir karakter taşıması ve devrime katılması devrimimizin de burjuva karakterini simgeler. Köylülüğün a aslında burjuva olmasına karşılık, devrimci bir karakter taşıması onun subjektif niyetinden değil, ülkedeki emperyalizmin yarattığı objektif temelden gelir. Köylülük "saf" bir sınıf olmayıp içinde çeşitli katlara (sınıfsal) ayrılır. Köylülüğün bu ayrışması, emperyalist kapitalist üretim ilişkilerinin ülkeye yayılış durumuna ve feodalizmin çözülüşüne göre biçimlenir. Köylülük genel olarak devrime katılacaksa da (elbette ki zengin köylülük dışında, orta köylülük kısmen, küçük ve yoksul köylülük temel) içindeki her bir katmanında katılış biçimi birbirinden farklı olacaktır.

Köylülük, her ne kadar burjuva karakter taşısa ve ülkenin iktisadı evrimi kapitalizme yönelik olsa da devrimin ve toplumun çemici sınıfı olamaz. Bunun da nedeni, isterse kapitalist bir toplumda olsun gelişmek isteyen üretici güçleri eline alamayacak onun elinden tutup geliştiremeyecek ölmasındandır. Aksine üretici güçler geliştikçe köylülük de yok olmağa doğru gidecektir. Bu durum köylülüğün gerek devrimde çekici olamamasını gerekse devrimden sonra kapitalist ilişkiler yaşatılsa da devrimi engelleyecek bir güç olamamasının objektif temelini oluşturur.

Köylülüğün bu yapısı, onun her dönemde toplumsal denge içinde yedeklenen bir güç olmasını getirir. İsterse feodalizme karşı mücadele içinde olsun köylülük bu mücadelesini başarıya ulaştırabilmek için ya burjuvazinin, ya da proletaryanın önderliğine ihtiyacı vardır. Avrupa tarihi büyük burjuva devrimi öncesi sayısız köylü isyanları ile dolu olduğu halde, burjuvazinin önderliği olmadan burjuva devrimini gerçekleştirememiştir. Aynı şekilde de Rusya ve Çindeki sayısız köylü isyanları proletaryanın önderliği olmadan devrime ulaşamamıştır.

Toplumumuzda da köylülüğün ikili karakteri onun hem tekelci burjuvaziye hem de proletaryaya yedeklenmesinin temelini oluşturur. Köylülüğün oligarşiye yedeklenmesinin subjektif temelini, mevcut üretim ilişkilerinin kapitalist karakteri objektif temelini de feodal üretim ilişkilerinin çözülmesi ve üretici güçlerdeki nisbi gelişme teşkil eder. Bu "uyum" köylülüğün oligarşiye siyasal olarak yedeklenmesi ve nisbi demokratik ortamın maddi temelidir. Bu aynı zamanda sosyal reformizmin de temelidir. Ne var ki bu yedeklenme mutlaklaştırılmamalıdır. "Uyum"un çatışmayı içinde taşıması ve derinleştirmesi kavranamazsa revizyonizme düşülmüş olur. Ancak bu "uyum" artsın çatışma büyüsün mekanik yorumlamasına vardırılmamalıdır. Bu mantık bizi pasifizme ve teslimiyetçiliğe sürükler. Öne çıkartılması ve sarılınması gereken köylülüğün devrimciliğidir. Proletaryanın en sadık müttefiki köylülüktür. Köylülüğün oligarşiye yedeklenişi talidir. Oysa köylülüğün sınıfsal hareketinde tayin edici hareketi, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerine ve özellikle onun "güçlerine karşı olan tepkisidir. Köylülük, üretici güçlerin nispi gelişimi ne yönelerek oligarşiye yedeklenmesinden daha fazla, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerine tepki göstere rek proletaryaya yönelir.

Sınıfsal olarak oligarşinin hareketine karşılık proletaryanın, köylülüğün ve şehir küçük burjuvazisinin (genel olarak geniş emekçi yığınlarının) hareketi temelde çatıştığından mevcüt üretim ilişkileri içinde toplumsal dengeden sözedilemez. Sözkonusu olan sürekli bir dengesizliktir. Bu durum ülkedeki bunalımın sürekliliği de demektir.

Ülkede sürekli bir dengesizliğin olması emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin mevcut durumu devam ettire bilmek için "güç"lerini kullanmasının ve "denge"yi bu şekilde kurmaya yönelmesinin objektif temelidir.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

DİPNOTLAR

1- Mao Tse-Tung, Teori ve Pratik, s. 56

2- Oligarşi, kelime anlamı itibariyle; küçük bir zümrenin iktidarı anlamına gelir. Ülkemizde de iktidarın yapısının neden oligarşik bir nitelik arzettiğini herşeyden önce üretimde aramak gerekmektedir. Normal olarak iktisadi evrimini tamamlama yolunda ilerleyen bir toplumda iktidar eğer iktisadi evrime uygun düşen (çeken) bir iktidar ise ve çekici sınıfın yönlendiricili-ğinde ise, böyle bir iktidarın "zümre" leşmesinden değil aksine kitleselliğin den söz edilir. Bu durum köleci toplumdan tutun da, sosyalist topluma kadar böyledir. Eğer bir toplumda oligarşik iktidardan söz ediliyorsa, oligarşik yapı içerisindeki hakım sınıf veya sınıfların aslında toplumdan (kitlelerden) soyutlandığından, tecrit edilmişliğinden söz ediliyor demektir. Bu durum tarihte Rusya otokrasisi (ki o da bir çeşit oligarşi idi) içinde, İspanya oligarşisi için geçerli olduğu gibi bugün metropollerdeki finans-kapital oligarşileri ve geri bıraktırılmış ülke oligarşileri içinde geçerlidir.

Unutulmamalıdır ki oligarşiyi oluşturan sınıflar, kitlelerden tecrit olmayı kesinlikle istemezler, ne var ki devam ettirmek zorunda oldukları üretim ilişkileri onları kitlelerden tecrit eder. Oligarşi bu tecrit oluşunu, siyasal zor ile engellemeye çalışır. Oligarşinin bu çabası toplum dışı bir üretim ilişkisini (emperyalist) sürdürme gayretleri içinde toplum dışı oluşunu siyasal zoru ile kapatma gayretidir.

* 15 Günlük Siyasi Dergi * SAHİBİ: Nazım YILMAZ * YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Adil YILMAZ * YÖNETİM YERİ: Cağaloğlu Yokuşu Kemaliye Han No. 4 İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI:, Yurt içi 6 Aylık 40 TL. Yıllık 70 TL. Yurt dışı: 6 Aylık 100 TL. Yıllık 180 TL. * ABONE İÇİN Nazım Yılmaz adına T.C. ZİRAAT BANKASI Aksaray Şube-si-Istanbul Hesap No...10162......*.DİZGİ: İLPAR AJANS * BASKI: ASAL OFSET

Suni dengeye getirdiği açıklıkla yolumuzu aydınlatan İLKER A

SUNİ

TÜRKİYE TOPLUMU DEVRİME GEBEDİR...

Emperyalizmin III. Bunalım Döneminde, geri bıraktırılmış ülkelerde, iktisadi devrim feodalizm sürecini aşmış kapitalizm sürecini yaşamaktadır. Bu durum tarihi bir çözümlemedir ve geri-bıraktırılmış ülkelerin günümüzdeki ele alınışlarında temel hareket noktası olarak ele alınmalıdır. Hiç şüphesiz geri-bıraktırılmış ülkeler bir kalıptan çıkmış değillerdir. Ve her ülke üretici güçlerinin gelişme seviyesine göre birbirinden farklılıklar gösterir. Genel olarak aynı karakter içindedirler ve farklılıkları kendi özel durumlarını belirler. Ancak özel durumlarda ortaya çıkan farklılıklar,her ülkenin tarihinden gelen farklılıklar ile buna uygun düşen biçimde feodal üretim ilişkilerinin tasfiye derecesidir.

Biz her geri-bıraktırılmış ülkeyi yakınen (tarihiyle ve üretici güçlerinin seviyesiyle) tanımıyoruz. Bu nedenle geri-bıraktırılmış ülkeler üzerine olan genellemelerimiz, genel olarak emperyalizme ve özel olarak da ülkemizin yapısına yansıyan geneli yakalıyabildiğimiz kadar geneldir. Felsefi hareket noktamız, "her özel geneli içinde taşır" olmaktadır. Özel olarak ülkemiz genel olarak da geri-bıraktırılmış ülkelerde iktisadi evrimin feodal süreci tamamlaması, tek başına bir olgu değildir. Bu ülkelerde feodalizmin tasfiyesi bu tasfiyeye uygun düşen üretici güçlerin değişimini ve ona uygun bir üst yapının oluşması ile tamamlanır. Geri- bıraktırılmış ülkeler diye tanımladığımız (bir kısım görüşlere göre 3. dünya ülkeleri) ülkeler kapitalizmin bir dünya sistemine dönüşmesi sürecinde sömürge ülkeler olarak, dünya kapitalizminin üretim ilişkileri içine girmişlerdir. Bu süreç içinde kimi ilkel (aşiretler ve kabileler düzeyinde) kimi feodal düzeyde kimi de kapitalizmin tohumlarının yaşadığı feodalizmden kapitalizme geçiş aşamasında olan ülkelerdir. Bu ülkeler hiç kuşkusuz emperyalizmin üretim ilişkileri içine girmeseler kendi iktisadi evrimlerini, tarihi gelişim çizgisine uygun olarak tamamlayacak ülkelerdir. Ne var ki emperyalizm bir dünya sistemi olarak ortaya çıktığı andan itibaren, bu ülkelerin kendi iktisadi evrimlerine uygun düşen üretici güçleri, ve üretim ilişkileri ile emperyalizmin getirdiği üretim ilişkileri arasında bir "çatışma" ortaya çıkmıştır. Bu "çatışma" da üstün gelen ve kendini kabul ettiren emperyalist- kapitalist üretim ilişkileridir. "Daha ileri bir üretim ilişkisi, daha geri bir üretim ilişkisini tasfiye eder" genel kuralına uygun olarak, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin ülkenin geri olan üretim ilişkilerine göre şekillendirmişlerdir. Üretici güçlerin bu "şekillenişinde, şekillenme: tarihi gelişime ve toplumun içinde bulunduğu m

gelişime ve toplumun içinde bulunduğu maddi üretim seviyesine ve sınıfların hareketine uygun olmadığından "çarpık" veya "dengesiz"dir. Üretici güçlerin evrimini belirleyen (tayin eden, şekillendiren) o ülkenin kendi toplumsal (iç) dinamiği değil, emperyalizm o ülkeye soktuğu, emperyalist- kapitalist üretim ilişkilerinin (dış) dinamizmidir. Ve bu ülkelerdeki temel çelişme aslında, bu iki dinamik arasındaki çelişmedir. B

Bu konuda Mao Tse-Tung şöyle diyor: "Üretici güçlerin, pratiğin, ekonomik alt yapının, genellikle ana ve tayin edici rolde belirledikleri doğrudur. Bunu inkar eden materyalist değildir. Fakat belli şartlar altında, üretim ilişkileri, teori veüüst yapı gibi yönler kendilerini baş ve tayin edici rolde meydana koyabilir. Bunu da kabul etmek gerekir. Üretim ilişkileri değişmeksizin üretici güçler gelişmiyorsa üretim ilişkilerindeki değişme, baş ve tayin edici rol oynar." (1)

Bu iki dinamiğin "çatışma" sı çelişkinin özdeşliğine uygun olarak her zaman çatışma biçiminde görülmez. Uygulama biçiminde görülür. Bu "çatışma" ve "uyuşma" birbirinden ayrı olgular değil birlikte görülen ve her iki durumda da görev yapan sınıfların, üre - tim ve şekillenen toplumsal güçlerine göre ortaya çıkan olgulardır. (Burada sınıfların toplumsal gücü mekanik bir biçimde niceliksel olarak ele alınmalı dır. Sınıfların toplumsal güce, genel olarak toplumsal harekete uygun düşmesiyle belirlenir. Bu nedenle gücü belirleyen niteliktir. Bizim gibi ülkelerde en güçlü sınıf proletaryadır.)

Bu iki dinamiğin yönlerini ve unsurlarını tesbit etmek ve bu unsurların o ülkenin somut şartlarındaki bi - çimlerini yakalamak, kısaca o toplumu kavramak ve gelişmeleri görmek demektir. Bir Marksist-Leninistin görevi de herşeyden önce bu kavrayışa ulaşmak olmalıdır.

Emperyalizmin geri-bıraktırılmış ülkelere soktuğu üretim ilişkileri daha önce de açıkladığımız gibi tarihi iktisadi evrime ters düşen üretici güçlerin gelişmesini engeller niteliktedir. Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin bu niteliği geri-bıraktırılmış ülkelerde yok olmaz, aksine daha çarpıcı bir biçimde ortaya çıkar.

Emperyalist-kapit

Emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri, rantiye ve parazit niteliğiyle ülke ekonomisi içine girer. Bu ilişkilerin dinamiği daha fazla değeri ve emeği sermayenin ve üretimin yoğunlaştığı metropollere götürmek şeklindedir.. Emperyalizmin üretim ilişkileri öz olarak kapitalist bir nitelik taşıdığından girdiği yerlerde kapitalist üretim ilişkilerinin boy atmasına da neden olur.

Emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin girdiği ülkede, eğer feodalizmin bağrından çıkan kapitalist üretim ilişkileri varsa veya üretici güçlerin gelişmesi kapitalizme doğru gelişmekteyse, o ülkeye giren dış dinamik kendi iktisadi "güç"lerin (gerekirse bu güçleri askerileştirerek) ülkenin kapitalist ilişkilerini kendine tabi kılmak yolunda kullanır. Emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri baskın hale gelir. Bu durum aynı zamanda iç dinamiğin çarpıtılmasıdır da. Zira, emperyalizmin ülkeye girişi olmasa (bu tahlil "soyut" bir tahlildir. Ancak sorunu "salt" olarak kafalarda billurlaştırmak için yapılmaktadır. Yoksa kapitalizmin bir dünya ekonomisi olmasından sonra emperyalist ülüretim ilişkilerinden uzak bir ülke olabileceğini zannetmek veya aramak Robenson Cruseo'yu aramak gibi bir şeydir.) İktisadi evrime uygun olarak gelişen kapitalizm ve onun sınıfı burjuvazi toplumsal hareketin lokomotifi olacak ve toplumu daha ileri bir topluma kendi iç dinamikleriyle götürecektir. Ülkedeg gelişen kapitalizm ve burjuvazi diğer sınıfların hatta proletaryanın da desteğini alarak toplumsal dengeyi kuracaktır. Bu durumdaki burjuvazinin ve kapitalist üretim ilişkilerinin yönü ileriye doğrudan ve ülkenin üretici güçlerini geliştirecek biçimde mevzilenmiştir. Ancak, kapitalizmin bir dünya sistemi olmasından (emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin tüm dünyaya yayılmasından) sonra, böyle bir durumdan söz edilemez. Bu nedenle hangi ülkede olursa olsun kapitalizmin bir dünya sistemi olmasından sonra burjuvazinin toplumsal önderliğinden söz edilemez. Ülkedeki mevcut kapitalist ilişkiler ve burjuvazi emperyalist-kapitalist ilişkilerle karşılaştıktan ve ona tarihi bir süreç içinde tabi olduktan sonra ilerici niteliğini yitirmiş ve üretici güçleri engeller bir niteliğe bürünerek iç dinamiğin hareketine karşı olmaya başlamıştır.

Artık tarihi misyonu elinden kaçıran burjuvazi, bağrından çıktığı feodalizmi ve geri üretim ilişkilerini devrimci bir biçimde tasfiye edemez. Ülkede gelişen emperyalist- kapitalist üretim ilişkileri feodalizmi tasfiye ediyorsa, bu tasfiye üretim ilişkilerinin kendi rantiye ve parazit ilişkilerine uygunluğu ölçüsünde ve kapitalist ilişkilerin geri üretim ilişkilerini , "zorunlu" çözmesindendir.

Ülkenin burjuvazisi "siyasal zoru"nu, üretici güçlerin gelişmesi yönünde feodaller üzerinde değil, "Mevcut üretim ilişkilerini" yaşatmak üzere kullanmaya yönelir. Artık böyle bir toplumda, toplumsal dengeden söz edilemez. Toplumda hakim olan dengesizlik (ya da suni denge) ve kaçınılmaz sonuç, bunalımıdır.

Bütün bu tarihi gelişmeler, her ülkenin tarihi gelişimi ve üretici güçlerinin seviyesine göre belli süreçler içinde biçimlenir. Ne var ki hangi biçimlerde oluşursa oluşsun, emperyalizmin III. Bunalım döneminde karakteristik olarak geri-bıraktırılmış ülkelerde ortaya çıkan, emperyalizme bağımlı biçimde gelişen ve tasfiye olan feodalizmdir.

KMAN yoldaş emekçi halkın bilincinde ve kalbinde yaşamaktadır.

DENGE

Bu durum emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin tüm ülkeyi veürüretim güçlerin kendisine tabi kıldığı anlamına gelir. Ancak emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin o ülkenin kendi üretim ilişkileri halini alması, ülkedeki iç ve dış dinamikler çelişmesinin ve çatışmasının ortadan kalktığı anlamına gelmez. Yeni durum, çatışmada emperyalist "güç"lerin kesin egemen olması ve giderek uyumu öne çıkması şeklinde bir çözümdür. (sentezidir) Ne var ki bu yeni durumda, çatışmanın ortadan kalktığı ve yerine uyumun geçtiği şeklindeki bir tahlil mekanik ve empirik bir tahlildir. Yeni durumun sentezinde ortaya çıkan, basit bir yer değiştirme değil aksine bağıntılı bir biçimleniştir. Çatışma yok olmamış, uyumun (önde olan, hakim olan yan) içinde daha büyük bir dinamiği yükselmiştir. Çatışma azalmamakta aksine büyümektedir. Toplumsal hareketi belirleyen dinamikler arası bu çatışma üretimin gelişme seviyesine uygun olarak toplumda yer alan sınıflar arası çelişki ve hareketlerde gizlenmiştir. Emperyalist üretim ilişkileri hayatiyetini devam ettirmek için herşeyden önce bu sınıfsal çatışmaya tavır almak zorundadırlar. Çünkü ülkenin kendi iç dinamiğinin (iktisadi evriminin) götürücüsü olan sınıfın (proletaryanın) sınıfsal hareketi çelişmeyi çözecek niteliktedir.

Bugün geri-bıraktırılmış ülkelerde (bizde de böyledir) toplumun kendi iktisadi deevriminin kapitalist güçleri, emperyalizmle tam bir uyum için de emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin yaratıcısı ve geliştiricisi olmuşlardır. İktidardaki oligarşi, emperyalizmin ülkedeki varlık biçimidir. Bu durumda ülkedeki "çatışma" ve "uyum" ve buna uygun düşen "toplumsal denge"yi incelemek gerekmektedir.

Ülkedeki hakim üretim ilişkisi emperyalist-kapitalist olduğundan ve feodal üretim ilişkileri tabi kılınarak tasfiye olduğundan üretim kargaşası, kapitalizmin o kendine özgü üretim kargaşasının çok üzerindedir ve nitelik olarak süreklilik arzetmektedir. Üretimdeki bu kargaşayı yaratan temelde, ülkedeki üretici güçlerinin emperyalist üretim ilişkilerine tabi bir biçimde nispi olarak gelişmesinden gelir. Ülkenin iç dinamiği, üretici güçler, kendi toplumsal çıkarları doğrultusunda geliştirmek için zorlarken üretici güçlerin sisteme bağlı bir biçimde (metropollere yönelik) düzenlenmesi, hem üretici güçlerin serbest gelişmesini engellemekte hem de üretimde sürekli bir bunalım yaratacak olan bir kargaşa (üretim anarşisi) yaratmaktadır.

Bu durum, ülke ekonomisini (emperyalizme bağımlı olmasından gelen) emperyalizmin hastalıklarından etkilenmesiyle birlikte (bağıntılı olarak) ekonomik bunalımın temelini oluşturur. Özetle o ülkedeki ekonomik bunalımın temelinde, ekonomik dengenin ülke içinde değil, metropollerde tamamlanması yeter. Ekonominin (emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin yönlendirdiği) bu hareketi, ülkenin üretici güçlerinin gelişme hareketiyle çeliştiğinden engelleyici niteliktedir.

Ancak, emperyalist üretim ilişkilerinin kapitalist karakteri, III. bunalım döneminde geri-bıraktırılmış ülkelerde iktisadi evrim sürecinin kapitalizm olmasıyla "uyum" gösterir. Bu "uyum" sadece karakterden gelen bir uyum dur ve sadece karaktere özgü oluşu ve hareket yönlerinin farklı oluşu nedeniyle, özünde "çatışmayı" barındırır. Bu "uyum" üretici güçlerin nispi gelişmenin maddi temelini oluşturur. Ne var ki, gene bu "uyum" ülkedeki toplumsal dengesizliğin nispi denge durumunu sağlar. Ekonomideki bu göreli denge dukumu ise, bu tip ülkelerdeki revizyonizmin ve pasifizmin maddi temelini teşkil eder. Bu durum gene aynı şekilde oligarşinin mevcut üretim ilişkilerini "şekli" "demokratik ortam" içinde koruyabilmesinin de maddi temelini teşkil eder. Ancak gene "bu durum" dan ülkede toplumsal bir dengenin oluştuğu ve "bu durum"un "nitelik belirleyicisi" olduğu sonucu çıkarılmamalıdır. Böylesine bir sonuca varmak revizyonizme ve pasifizme saplanmak olur. Kavranması gereken "bu durumun" göreliliği ve şekli "uyum"un altında daha büyük bir "çatışma"yı taşımakta olmasıdır. Bu "uyum" durumu tarihi süreçteki yerini feodalizmin çözülmesine borçludur. Zira, feodalizm çöçözüldüğü oranda kapitalist ilişkiler, yaygınlaşma imkanı bulur ve ülkenin iç dinamiği (iktisadi evrimi) kapitalizme yönelik olduğundan, tarihi süreçte "uyum" durumunun objektif koşulları ortaya çıkar. Özellikle ülkemizde "bu durum"un kavranamamış olması, ülkemizde orijinal "devrim teorileri"ni çeşitlendirmektedir. Buradan kısaca durup ülkemizdeki iç dinamiğin "zor" ladığı iktisadi evrimin hangi aşamada olduğunu kısaca ele alalım. Genel olarak ister efeodal süreçte olsun, iç dinamiğin yönü kapitalizme doğrudur. Bu kaba gerçeği inkar etmek, tarihi materyalizme ters düşmek olur. Ancak, iktisadi evrimin yönünün kapitalizm olması devrimden sonra ülke ekonomisinin "ülke kapitalizmi'ni kurmanın şart olduğu anlamına gelmez. Böylesine bir önerme, ekonomizmin ötesinde, kaba bir evrimcilik olur. İktisadi evrimin dünya çapında ulaşmış olduğu seviye (emperyalizm) iktisadi evrimin tarihi yolunun sosyalizm olduğu ve bu aşamaya geçişin objektif şartlarının olduğu bir dönemdir. Bu tarihi gidişe ters düşmemek için devrimini yapan her ülke mutlaka (kendi üretici güçlerinin elverdiği ölçüde) sosyalist üretim ilişkilerini kurmalıdır. Ancak bu durum ülkede kapitalist üretim ilişkilerinin olmayacağı anlamına da gelmez. Aksine proletaryanın gelişmesi ve diğer sınıfları yedekleyebilmesi için ülkedeki kapitalist üretim ilişkileri, sosyalist üretim ilişkilerine tabi bir biçimde üretici güçlerin sosyalist üretimin tek üretim biçimi olmasına uygun düşecek şekilde güçlenmesine kadar (giderek yok oluş biçiminde) yaşatılmalıdır.

Ülkenin kendi iktisadi evriminin, kapitalizm yönünde olması ise devrimin burjuva karakterini simgeler ve devrimin kaçınılmaz olarak demokratik devrim olmasını getirir. Bu anlayış, Marksizm-Leninizmin kesintisiz devrim anlayışıdır.

Ülkemizde, feodalitenin hemen hemen tasfiye edilmiş olması ancak bu tasfiyeye uygun düşen bir nitelikte kapitalizmin gelişmemiş olması hem yarı-feodal üretim ilişkilerinin kısmen yaşamakta olmasının hem de sınıfsal olarak feodallerin üst yapıdaki etkinliklerinin maddi temelini oluşturmaktadır. Bu çözümlemelerden ülkedeki ekonomik ve siyasi kargaşanın nedeni, emperyalist-kapitalist üretim ilişkilerinin devamını sağlayan hareket ile feodal üretim ilişkilerinin (üst yapısı ve hatta siyasi etkinlikleri de dahil) hareketi arasında çelişme olduğu yanılgısına varılmamalıdır. Böylesine bir yanılgı, temel çelişmeyi gözden kaçırmak olduğu gibi, tekelci burjuvaziye misyon yüklemek olur. Bu görüş devrim sorunlarında karşımıza tehlikeli (saptırıcı) bir biçimde çıkar.

Bizim gibi ülkelerde gücünü sistemden alan üretim ilişkileri geri üretim ilişkilerine kendini kabul ettirir ve tabi kılar. Ancak bu "zor"lamak bir uzlaşmadır ve iktisadi temeldeki bu çelişme mutlaka sosyal ve siyasal plana da yansır. Ülkenin ekonomisi den gesini temelde, sistemde bulmasına karşılık, ülkenin iktisadi evriminin zorlamaları bağımlı yapının getirdiği emperyalist-kapitalist üretim ilişkileri nin zorlaması ile karşılanması, toplumsal dengeyi sunileştirir.

Özetle: ülkemizde dış dinamiğin (emperyalizmin) ülkenin iç dinamiğini, bozması toplumu dengesizleştirmiş ve kendine uygun düşen bir suni dengeyi oluşturmuştur.

Şimdi de ülkemizdeki suni dengeyi ve siyasi zoru inceleyelim.

Emperyalizmin III. bunalım dönemin de yeni sömürgeciliğin bütün özellikleri rinin yansıdığı ülkemizde tarihi köklerinden gelen orijinalliği, feodal yapının Osmanlı toplumundan gelen özelliğini yansıtması geçmişte sömürge durumunda bir ülke olmamış olmasıdır. Bu iki özellik, ülkemizin içinde bulunduğu yapının genel karakterini değiştirmez. Ancak yarı-sömürge oluşum sürecini ve biçimlenişindeki özelliği verir. Biz burada bu özellikten ziyade, geneli ile ilgilendiğimizden özele fazlaca inmeyeceğiz. Zira ülkemizin geneli kavranmadan özeli kavranamaz. Özelinden kalkarak açıklama getirenlerin de gerçekten "orijinal" sonuçlara varmaları da bundandır. Süreç hangi biçimde gerçekleşirse gerçekleşsin ve hangi özellikleri taşırsa taşısın, bugün ülkemizdeki yapı ve içinde bulun-

EKİM DEVRİMİ ve ÖĞRETİSİ

.2.

nan özel durumdan dolayı) yararlı olması bir yana, DGM direnişinin sonucuyla birleşerek yarattığı ve uzun dönem etkisini hissettirecek olan "politik pasifizme" varış büyük önem arz etmektedir.

"MESS'i ezmek" (!) işyeri düzeyin de toplu sözleşmeyi yaptırmaya çalışan Türkler cuntası, işçi sınıfının yıllarca mücadele ederek alabileceği bu hakkı, iş kolu düzeyinde protokolleri imzalayarak yıllarca geriye itmiştir.

Ekonomik içerirkli bir mücadelede işçi sınıfına işlenen bu ihanet oligarşiye nefes aldırmıştır.

Ekonomik mücadelede bile önderlik görevini yapamayan muhacir siyaset siyasi alanda da işçi sınıfını asla temsil edemez. Dünyayı yanlış yorumlamanın günahını işçilerin sırtına yıkan revizyonistler ilk tebriklerini faşistlerden almışlardır.

Bakın Tercüman'ın akıllı (!) yazarı Nazlı Ilıcak tebrik kartında neler yazıyor: "Maden-İş'in MESS'i ezmek sloganını terk edip, iş kolu seviyesindeki bir anlaşmaya işveren gerçeğini kabul etmesi, çalışma barışı yolunda atılmış önemli bir adımdır. Bu barış, demokrasinin ve refahın baş şartıdır" (Tercüman 30-1-78 Nazlı Ilıcak)

"İş yeri seviyesinde" protokol yapmayı kotaramayan burjuvazinin işçi sınıfı karşısında tek bir yumruk olmasını sağlayan revizyonistler, MESS'in karşısında, iki büklüm olarak ve ardlarında olaylardan habersiz kılınmış, gücü parçalanmış işçi sınıfını bırakarak, oturup, protokol imzaladılar.

"Taktik meseleler pratiğe ışık tutucu somut çözümlemeler olması nedeniyle devrimci pratiğin turnosoludur."

Dünyayı yanlış yorumlamaktan kaynaklanan yanlış faaliyetlerin bir yansıması olarak ortaya çıkan DGM ve MESS hareketlerinin sonuçları DİSK'in 6. Genel Kurulundaki gelişmelerinde belirleyicisidir.

1 Mayısın, balon yöneticilerin dünya görüşünden kaynaklanan bilançosunuda eklersek, muhacirlerin kuklası Türkler cuntasının, 6. Genel Kuruldaki hezimetini yeterince açıklığa kavuşturmuş oluruz.

Herkese "Maceracı, goşist" suçlamasını yaparak tekkeci sekreterliği sergileyen Türkler cuntası, dünya devrimci tarihine, devrimcilik adına iş - lenmiş en büyük ve kanlı maceracılığı yüzlerce yaralı ve 36 şehitli bilançosuyla geçecektir.

DİSK'in yeni yönetim kademesi geçici bir süre dodemokratik merkezi - yetçiliği egemen kılsa bile; gelişen süreçte sekter ve tekkeci tavrı yeniden yaratacak, kuyrukçuluğuna yeni uygar kılıklar geçirecektir.

Başka başka kılıklarda proleter hareketi kuyrukçuluğa, parlementerizmin aşkına legalizmin şampiyonluğuna sürükleyecek, yanlış dünya görüşlerinin egemen olduğu bu günkü DİSK yapısı, uzun dönemde ayrışmanında sancılarını taşımaktadır.

Öyleyse proleterd devrimcilerin görevi:

1- Parlementarizme karşı, uzlaşmaz bağımsız proleter siyaseti ve onun zafer durağı devrimci örgütlenmeye savunmak, karşı devrimin şiddetine karşı, proletaryanın devrimci şiddetini dikmekle mevzilerin elde edilebileceğini göstermek.

2- Kuyrukçuluğa karşı proleter devrimci tavrı geliştirip proletaryanın yandaşlarını proletaryanın bağımsız siyaseti etrafında toplamak, olmalıdır.

Birinci sayıdaki doğru yanlış cetveli

SAYFA	SÜTÜN	SATIR	YANLIŞ	DOĞRU
9	1	23	Seçimlerde yönetimden	Seçimlerde-Türkler takımı, yönetimden
9	1	81	kalabilir.	kalması-özellikle bu koşullarda-kaçınılmaz olacaktır.
9	3	alttan 2	geçirmektir.	geçirmeyi ve her dönemde ön planda tutmayı unutmalıyız.
10	2	10	Romul Betoncont	Leoni
10	2	3.p.tümü		Görüldüğü gibi tüm sapmaların birleştiği bu noktalar "Yeterince veri yok" diyerek kararsızlığı, Faşizme karşı savaşı da "Ecevit'in niyetine"bırakarak pasifizmlerini, sergilemektedirler.
10	2	4.p.tümü	_	Buna karşın devrimciler işkencecilerden hesap sorarak Faşizme karşı savaşarak (Ecevit İktidarının) bu güçlerle olan, "Mücadele" ve ilişkisini ortaya çıkartacaktır.

KONTR-GERİLLA

BAŞTARAFI SAYFA 12'DE

şıyor ve somuta özgü mücadele yöntemini belirlemeye çalışıyordu.

Bağımlılık şartlarının yarattığı çarpık ekonomiye yansıyan, sürekli ve genel bunalım, olgunlaşmamış olsada, milli krizi gündemde sürekli tutuyordu. Evrim aşaması ve devrim aşaması çalışma tarzlarını iç içe geçmesini sağlayan bu ortam, silahlı mücadelenin objektif şartınıda yaratmıştır. Bu konumuyla mevcut durum toplumsal patlamaların gündemden çıkmamasını getirmektedir. Karşı-Devrimci zor, mevcut ev - rime uygun ve devrimci gelişime paralel biçimlenmektedir. İç dinamiğiyle gelişmeyen kapitalizm; inşaa anından itibaren gerici yapısını bağrında taşıyordu. Üretim ilişkisinin üretici güçlerin gelişmesini engellemekte ifadesini bulan çelişkisinin antogonist, hali siyasi zorla ayakta tutulmaktan başka yolu yoktur. Bu yüzden zor, ülkemizde "iktisadi evrime baştan karşı çıkmış olmaktadır. Zorun iktisadi evrime karşı çıkmasına rağmen toplumun den gede kalması, aynı zamanda "iktisadi evrime" yenik düşmesinin sancısını taşımaktadır. Ülkemizde mevcut olan bu denge siyasi zor ile sağlanmaktadır(suni denge espirisi)

70 li yıllara adım atarken Emperyalizm! sosyalist sistem ve ulusal kurtuluş hareketlerinden yediği darbe-

leri halkın nazarında aklamaya çalışır.

Feodal toplum Engizisyonları,ülkemizin kapitalizminde DGM,KONTR-GERİLLA vb. olarak değişime uğramıştır. Amaç aynı kaldı; gelişimin durdurulması. Üretici güçler ile üretim ilişkisi arasında meydana gelen antogonist çelişkinin yaratacağı toplumsal devrimleri engellemek amacıyla kurulmuştur kontr-gerilla.....

Kontr-Gerilla ve onda somutlaşan zor iktisadi evrimin zorlamasıyla orta ya çıkmıştır. Bu böyle anlaşılmalıdır. Bu şekilde anlaşılmayan zor subjektif niyetlere bağlanarak toplumsal gelişmenin devinimini inkar eder. Tarih boyunca hakim sınıflar kendilerini akla mak için bu yola başvurmuşlardır.

Kontr-Gerilla, karşı- devrimin, devrimcileri ve halkı sindirmek için kurduğu karanlık abideyse, bu karanlık abideye küfürler yağdırmak; figüranların; Faik Türün'lerin, Ali Elverdi'le rin şeytani oyunları olduğunu söylemek veya Murat Bayraklardan bahsederek şahıslara bağlamak ancak, maddeci tarihin gelişiminden habersiz olanlara özgürdür. Nitekim 71 lerde zındanları dolduran çoğu pasifistler aynı nakarat tı tekrar ediyorlardı. Proleter devrimci hareket Kontr-Gerillanın çürük düzenin sonucu olduğunu kavramış ve bu yüzden küfürnameler dizmemiştir, tam tersine savaşlarına hız vererek onun tek yıkım yolunu göstermiştir.

Gerici siyasi zorun kazandığı yeni muhtevalar aynı zamanda devrimci hareketin göstergesidirler. Bu yüzden Kontr-Gerilla biz devrimcilere garip bir mahluku ifade etmez, korkutmaz,tam tersine korumakla yükümlendiği düzenin yıkımını belgeler ve devrimci hareketin gelişimini müjdeler.. Ama yüzlercemizin canı pahasına olsa bile. İşte tarihin diyalektiği budur.

Zıtların birliğini kavrayamayan her siyasi görüş ve düşünce kendi zıt lıklarıyla parçalanmaya mahkumdur. Somut gelişmenin verilerini algılayamayanlar veya algılandığı sanısı verenler aynı zamanda gerçeğin gizlenmesini isteyenlerdir. Toplumsal gelişmelerin filizlendiği her ortamda idealizmde çeşitli boyutlara varacaktır. Özellikle devrimci güçlerin etkinliklerinin ikinci konumda olduğu bu dönemlerde, gerçekleri örtmeye çalışan idealistler, bir çok ileri unsuruda et kileyebilirler. SZıtların birliği ilkesinde devrimciler bu süreclerle gelişme kaydedeceğini iyi bilirler. Bu yüzden yaşanmakta olan bu süreçler devrimcileri sahtelerinden ayırması bakımından çok önemlidir.

Siyasi platformda meydana gelen gelişimler, özellikle kontr- gerilla birçok ilerici görüşün yanlış izlenimlere varıp, burjuvazinin adaletine sığınmalarını gündeme getirmiştir. Kontr-Gerillaya saldırdıkları iddia olunanlar ile onu yok gibi gösterip sa vunanlar arasındaki biçimsel fark kavranmaksızın, gündemdeki tartışmalara katılmak mümkün değildir. Unutulmaması gereken bir noktada bu günkü tartışmaların Kontr-Gerillaya neden olan iktisadi evrimin sonucu olduğu espirisidir.

Siyasi zorun Kontr-Gerilladaki ifadesine saldıran CHP Parlementerleri ihmal etmeden söyledikleri şu sözler, konuya açıklık vermesi yönünden önem-

"Özel savaş" Emperyalizmin yeni sömürgeciliğinden kaynaklanıyordu: "ABD emperyalizmi tarafından Güney Vietnamda pratiği yapılan yeni sömürgecilik, çağımız emperyalizminin ürünüdür. Dünya sosyalist sisteminin artan etkisinden, bir çok Asya, Afrika ve Latin Amerika Ülkesinde fırtına gibi esen ulusal kur tuluş hareketlerinden ötürü, emperya - listler sömürgelerini artık eski metodlarla yönetememektedirler.. Yeni sömürgecilik, karekteri icabı, zayıf ve küçük ulusların köleleştirilmesi,pa zar ve hammaddelerinin araştırılması, bunlar için mücadele edilmesi ve ulusların halklarınının baskı altına alınıp sömürülmesi şeklinde, kapitalizmin temel eğilimini yoğun bir şiddete ifade eder. Ana pratiği şiddeete dayanmaktadır. Köleleştirme politikasını ve şiddet kullanmayı doğrudan değil sahte bağımsızlık ve sahte demokrasi kılığına bürünmüş kukla bir yönetim, kukla bir ordu ve "Yardım" "ittifak" şeklindeki dolaylı olarak yapması gerçeğinde, eski sömürgecilikten ayrılır. Bu bakımdan en tehlikeli ve hilekar olanı dır. Halkın uyanıklığını kolaylıkla yitirmesine sebep olur...Yeni sömürgecilik bu politikasını uygulayabilmek için işbirlikçi vatan hainlerine dayandı." (Halk.Sav.Askeri.Sanatı.V.N.Giap S:204.)

Emperyalizmin III. bunalım dönemi, yeni sömürgecilik şartlarında," ABD emperyalistlerinin "istikrarlı so rumluluk" stratejilerinde "Özel savaş" dünya nükleer savaşından ve sınırlandırılmış savaştan sonra üçüncü sırada yer almaktadır. Dünyadaki güçler dengesinin kendilerinin lehine, elverişsizliğinden ve geniş kapsamlı bir savaşın tutuşturulmasındaki önemli zorlukları değerlendirmiş olmalarından ötürü ABD emperyalistleri konvansiyonel silahlarla, bilhassa zayıf ve küçük ulusların kurtuluş hareketlerini bas - tırmayı amaçlayan "Özel savaşlarla" sınırlandırılmış savaşta başarı kazanmayı umut ettiler... Kendi görüşlerine göre, bu tür bir savaşın amacı bir halk savaşı olan gerilla savaşına karşı koymaktı. Bu bakımdan, özel savaş sabit olmayan bir cephe hattı ve büyük birliklerin nadiren seferber edilmesiyle birlikte, o ülkenin sınırları içinde yapılır. Öte yandan, askeri, siyasi psikolojik ve ekonomik faaliyetlerin çok yönlü bir şekilde birbirleriyle birleştirilmesi gerekmektedir... Özel savaş saldırgan bir savaştır. (a.g.e. V.N.Giap S: 208) Amerikan emperyalizminin ilk defa güney Vietnam'da bütün boyutlarıyla uyguladığı bu "Özel savaş" Kontr-Gerilla savaşı adı verilmektedir. (daha geniş bilgi için bakınız a.g.e. V.N.Giap)

İşte Türkiye'deki kontr-gerilla örgütlenmeleride emperyalizmin dünya halklarını sömürmek için kullandığı zo run ülkemizdeki özel biçimidir. Özel savaş daireleriyle oligarşik diktaya resmi olarak bağlı, ABD emperyalizminin denetiminde görevini yapar. Mevcut Ecevit hükümetide bu örgütlemeleri dağıtmaz. Devletin sınıflar üstü olmadığını ve devletin hakim sınıfların baskı zor aracı olduğunu yaptığı uygulamalarla deşifre eden bu örgütlemeleri daha iyi çalışır hale sokmaya uğraşır. Ayrıca kadrolarınıda yeni biçime uydururken yapılmış hataları kişilerin kötü niyetlerine bağlayarak bu örgüt-

lerle ve anti komunizm hareketinin orga nizasyonunda sarfedilen değerlerin yarattığı kayıplar, sarsılmasına daha da gerilemesine neden olmuştur. Emperyalist ülkeler arasındaki çelişkiler ala bildiğine artmış, 60 da devaüle gerekli olan Dolar 71'de operasyona uğramış tır. Sürekli ve Genel bunalım, bir baş ka deyişle tekellerle halk arasındaki, tekellerle tekeller arasındaki, tekellerle sömürgeler arasındaki çelişki derinleşmiştir. Metropolleri sarsan bu durum (geri-bıraktırılmış ülkelere çok daha şiddetle yansıyarak toplumsal patlamaları alevlendirmiştir.

Bu durum ülkemiz somutuna şu şekilde yansımıştır: Enflasyon hızla art mış, fiatlar görülmemiş bir düzeye yük selmiştir. Karaborsacılık meşru hale gelmiş, devlet yönetemez duruma düşmüş tür. Sömürücü sınıflar kiriz içinde kıvranmaktadır. Emekçiler sırtlarına bindirilen vergi bir yana sıkıyönetim vasıtasıyla dondurulan her türlü hareketle yaşamlarına sed çekilmiştir. Ekonomi iflas etmiş, toplumsal patlamalar alabildiğine hız kazanmıştır.15-16 Haziran işçi sınıfının hareketini simgelerken, toprak işgallerinde, yok - sul köylülüğün hareketini simgelemekte idi. Gençlik hareketi yükselerek toplumsal hareketin önderi konumuna gelmiştir. (proletaryanın siyasi hareketinin bağımsız varlığının olmayışı buna en büyük etkendir) Sürecin son kesitinde, proleter devrimci hareket bağımsız siyasetini ve mücadele rotasını çizmiş ve Türkiye halkına gelişmelerin varacağı konumu KURTULUŞ adlı gazetesiyle belirtmiştir. Çeşitli zaaflara , rağmen harekete geçen THKP-C önceden tespit edilen hedeflere bilinçli ve sistemli bir saldırıya geçmiştir.Siyasi tespitlerini eylemleriyle hayata geçirmeye çalışan THKP-C büyük prestij kazanmıştır. 12 Mark muhturasıyla gerçekleştirilen darbenin reformcu, halkcı, refahcılıkla süslü maskesi düşürülmüş, oligarşinin çehresi ortaya çıkarılarak, Faşizmin kitle tabanı edinmesi engellenmiştir. İşbirlikçi tekelci bur juvazinin bozulan oyunu karşısında,karşı devrimci zor daha da katılaşmış, önüne geleni tepelemeye başlamıştır. Marks'ın da belirttiği gibi "Devrim, kuvvetle ve birleşik bir karşı devrim yaratarak ilerler. Yani devrim, düşmanı gitgide daha aşırı savunma tedbir lerine başvurmaya zorlar. "(Fran.Sin. Müc. aktaran Lenin)

Gelişen devrimci hareketi durdurmak üzere çeşitli yöntemlere başvuran oligarşi; emperyalizmin III. bunalım döneminde geri bıraktırılmış ve yeni sömürge ülkelerdeki; silahlı mücadeleyi, gerilla savaşını kısaca halk savaşını önlemek için uyguladığı "Özel savaş" stratejisi doğrultusunda Türkiye üzerindede zamanı geldiği için (silahlı mücadeleye ve gerilla savaşına karşı) Kontr-Gerilla'yı oluşturdu. KONTR-GERİLLA Türkiye'de 1967 de ortaya çıkmayıp 1970 sonrası ortaya çıkması bile onun şeytani ruhların keyifleri gelsin diye oluşmadığını açıklar. Kontr-Gerilla iktisadi evrimin tek kabul ettiği, ülkemizin bu aşamasında si yasi zorun bir biçimi olarak gündeme geldi.

Emperyalizmin III. bunalım döneminde yeni sömürge ülkelerdeki genel zor'un biçimini "Özel savaş" diye ad - landırılan savaşın esası teşkil eder.

lidir." Ülkemizde olayların üstüne artık yasal güçler gitmelidir. Karanlık güçler gitmemelidir..Ülkemizde karanlık işlere karşı koyacak güçler olmalıdır. Olacaktır. Ama bu güçler karanlık olmayacaktır. Milliggücümüz ola caktır. Yasal kuruluşlar olacaktır." (N.Ünsal Milliyet 1/2/1978)

Emperyalizme bağımlılığın sonucu ülke ekonomisinin içine yuvarlandığı millikriz girdabının olgunlaşmamış olsada sürekli gündemde oluşu ve özellikle 70'li yılların ilk yarısında, hatta 77 Aralığına kadar süren MC döneminin sosyal işleyişteki etkileşimi, 71 hareketiyle bütünleşen ve devletin pres tijini tamamen sarsan bir ortam meydana gelmiştir. Devlete duyulan güvensizliğin geniş boyutlara ulaşması ve hakim sınıfları alabildiğine kaygılan dırması, siyasi gelişmelere yeni boyut lar kazandırmıştır.

MC döneminde Kontr-Gerilladan hesap sormaya kalkmayanlar, CHP döneminde bunu devlet güçlerinden soyutlayarak hesap soracaklarını belirtmeleri, kaybedilmiş devlet prestijinin yeniden kazandırılmasından başka anlam taşımaz.

Ünsal'ın sözlerinde açık ifadesini bulan bu anlayış, kitlelerin toplumsal patlamalarının nedeni ve katliamının sorumluları "Karanlık kişilere indirgenmekte, böylece toplumun çürümüş düzene karşı hareketini örtmeğe çalışmaktadır. Bu yüzdendirki "karanlık güçler" diyerek bir çırpıda bütünleştirmektedirler. Bu yola neden baş vurmakta olduğuna kısaca göz atalım: 71 devrimci hareketinin yarattığı sempati somut olarak bugünkü sol potansiyelde ifadesini bulur. 71 Devrimci hareketinin yarattığı potansiyel hakim sınıfları her dönemde ürkütmüştür. Bir bütünlük arzetmesede, bu potansiyelin kitlelerle kaynaşması hızla ilerlemektedir. Ekonomik nedenlerle birlikte, 71 devrimci hareketinin kitleleri devletin yapısı hakkında gösterdiği gerçekle, oligarşik devlete duyulan tepki ninde etkiyle kitleler devrimci saflara hızla akmaktadırlar. Bu süreç çoktan beri CHP tarafından gözlenmekte dir.(Özellikle seçimlerde ilerici taba nın diğer sol güçlere katılmasını engellemek için Ecevit'in çizmeye çalıştığı sınırlar ve örgüt içindeki makyavelizmi bunun en açık göstergesidir.) MC'nin Kontr-Gerillayı devlet güçlerinden soyutlayarak, onlara karşı çıkması zaten düşünülemez. Bu kendi ken dinin inkarı olurdu. Bu yöntem solun gelişimini kırmaktan öte hızlanmasını, getirirdi. Bütün olarak solun demogojik bir tarzda "karanlık güçlere" bağ lanması (!) ve böylelikle aktif eyleme geçen solu kitlelerden koparmanın (!) yolu ancak bir CHP hükümetinden ge çebilirdi (!) Nitekim CHP hükümeti kurulmasıyla birlikte, masum "devlet güçleri" ile "karanlık güçler" denerek aynı şeyin ayrı şeyler olduğu iddia edilmeğe başlandı. Amaç açıktır, gelişmeler iktisadi evrime uygun olarak biçimleniyordu. 71'in ipliği pazara çıkmış olan zor'un kontr-gerilla biçimi rafa kaldırılarak, "Yasal güçler" (!) getirilecektir, bir başka deyişle meşrulaştırılmış cellatlar gelecektir. Yani, bundan böyle toplumsal patlamalarla bu KONTR-GERİLLA, uğraşacaktır. Ecevit bu gelişmelerin ortamını da şöyle hazırlamaktadır. "Önce kamuoyu önünde bu konuyu tartışmak oldukça sakıncalı bir iştir. Türkiye'de devletçe düzenlenmiş Kontr-Gerilla denilen bir resmi kuvvet yoktur." (Milliyet 4/2/1978)

Demirel, önceleri Ecevit'i devletin prestijini sarsmakla suçlerken (Bu tip açıklamalar karşısında takındığı pasif tavırdan dolayı) Ecevit'in açıklamalarıyla ağız değiştirerek ordu nun yıpratıldığı feryatlarını ortaya atmıştır.

Devletin prestijini kurtarmanın yolu "Karanlık Güçlerin" devlette değil geçmiş hükümetlerde olduğunu göstermekten geçer. CHP Hükümeti bunu iyi bilmektedir. Bu yüzden her şey şahıslara ve niyetlere bildirilmektedir.Hatta devrimci! geçinen görüşleride inandırarak. Bu durumda MC "bu yükü neden bize atıyorsunuz, biz düzeni korumak için; devletin organlarını, devrimcileri sindirmek için kullandık." diyerek inlemektedirler. (Dip not:1

"AP'li Kubilay İmer Kontr-Gerilla sorununa değinerek her devlette bu gibi örgütlerin bulunabileceğini bildirmiş"tir. (Milliyet 1/2/1978) Kendi ara larında burjuva üçkağıtcılıklarıyla do lambaçlandırılan tüm lakırdıları Mahir Çayan yoldaşın sözüyle bağlayalım; "AMAÇLAR AYNI AMA RİVAYETLER AYRI." Günümüzde, ülkemiz iflas etmiş, enerji ve döviz darlığı üretimi felce uğratmıştır. Enflasyon ve zamlar dörtnal giderken, karaborsa, sırta binmiş Jokey havasında en gürbüz çağını yaşamaktadır. Vergi adaleti bu düzenin evrimine uygun olarak emekçilerin sırtına çekilmez bir yük halindedir. 'I. ve II. MC döneminin mevcut durumu bu konumdayken, toplumsal patlamalar 76 Malatya kıvılcımının çizdiği rotada gelişerek amacına hızla erişmede uzun mesafe katetmiştir. "(Barış çağrıları" nın iflası, MHP nin büyük ölçüde düşen maskesi). MC'nin bu döneme rastlayan hükümeti tüm gelişmelerin görüntüdeki kaçınılmaz sahibi olmasını getirdi, oligarşinin açık savunuculuğunu ve saldırılarını açıkça milis kuvvetleriyle sürdürmeside bunu pekiştirdi.

CHP hükümeti, 71 devrimci hareketinin yarattığı potansiyeli karalamanın, devletin (ordusuyla, polisiyle) yitirilen prestijini diriltmenin maddi şartını (!) bulmuştur. Bu yüzden, aradan beş yıl geçmesine rağmen güdeme bu ortamda getirildi ve eski çarşaflar- asla hesaplarını sormak için değil- yenileriyle birleştirilerek, lakırdısı yapılıyor. İlk ağızdan sınıf savaşının, 60'lı yılların ikinci yarısından günümüze kadar olan kesitini MAFİA'nın, silahlarını satmak için çıkarttığını iddia ederek, uyur gezerleri kardeşliğe davet ediyor. Bu konuda Ünsal "Bu açıklamaları benden önce ilgililer yaparsa vuruşan gençler barışacaktır. Kavga duracaktır. "(Milliyet 31/2/1978) Diyerek sınıf kavgasının tarihini yok etmekte, 15-16 Haziranları, 30 Martları, 6 Mayısların üstüne sünger çekmektedir. Artık her şeyin so na erdiği an gelmiştir, bir sayın (!) ilgililerin açıklamasına kalmıştır.(!) Süper saçmalığın daniskası derler buna...

Ünsal tarihten bihaber soyutlamalarına şöyle devam ediyor: "sağda olsun solda olsun tüm gençliğe bildiriyoruz. Geçmiş hükümetler bilerek, bilmeyerek sizi MAFİA'nın eline teslim etmiştir." Bunları anlamaya çalışın." (Milliyet 31/2/1978) diyerek gülünçlüğün doruk noktasına varmaktadır. Sormalıyız 15-16 Haziran işçilerin hareketinde MAFİA'nın sattığı silahlarmı kullanıldı? yoksa evlerinden getirdikleri sopalarmı kullanıldı. Deniz'lerden, Çayan'lardan çıkan silahlar asla MAFİA'nın kirli ellerinden çıkmamıştır. kimisi bozuk, kimisi laz işi ki mide sosyalist ülkelerin imalatıydı.Bu işin bir yanı, ya ordu, MİT, KONTR-GERİLLA silahları kimindi.... Sınıf mücadelesinin kızıştığı dönemde karmaşıklık alabildiğine gelişecektir. Gelişen karmaşanın iç dinamiğini belirleyen olgu soyutlanmasa ve tamamen tali bir sorun soyutlanıp ortaya koyulursa tarihi kahramanların eseri yapmakta basit olur. Kahramanların tarihteki füguranlık rolunü ön plana çıkaranlar daima idealistler olmuştur. Nedeni de kendilerine zarar veren gerçeklerin örtülme isteminden gelir.

Duhring'de aynı anlayışla siyasi zoru anlamsızlaştırarak kişilerin olanaklarına bağlamıştı. "Oysa, bu ikinci etkiler olarak şüphesiz mevcutturlar , ve bugünkü günde en duyulur olanlarda, onlardır; ama en önemli unsuru, sadece dolaylı iktisadi güçte değil dolaysız siyasal zorda aramak gerekir." (Tar, zor.rolü. duhring'ten aktaran Engels. s:26) diyerek zoru iktisadi evrimden koparmakta idi. Duhring iddiasını kanıtlamak için, Robenson örneğini şu şekilde vermektedir: Robenson eline geçirdiği kılınç sayesinde, Cumayı köleleştirmekte ve onu çalıştırarak sömürmektedir. Bu anlatımıyla zorun ikti sadi evrimide belirleyeceğini ispata kalkıyordu. Bu anlayışa cevap olarakta Engels şunları söylemektedir:"Genede , iki adamcağımıza dönelim. Robenson,'el de kılıç', Cuma'yı kendine köle eder. Ama bu işi başarması için Robenson'un kılıçtan başka bir şeye daha gereksinimi var. Bir köle herkesin harcı değildir. Bir köleyi kullanabilmek için, iki şeye sahip olmak gerek. İlkin kölenin çalışması için zorunlu alet ve nesnelere, ikinci olarak, onu dar durına beslemek araçlarına. Öyleyse, köleciliğin mümkün olmasından önce, üretimde belirli bir düzeye ulaşılmış ve bölüşümde belirli bir eşitsizlik derecesinin ortaya çıkmış olması gerek" (Tar.zor.rolü. s:28-9 Engels) işte Niyazi Ünsal'ın MAFİA'sı Robensonun kılıncından başka bir şey olmadığı. MAFİA toplumsal hareketin gelişiminde si lah satmış olması veya satmaması konumuzu hiç bir şekilde belirlemiyeceği gibi, tam tersine sınıf mücadelesinin kendisi MAFİA'nın silah satıp satmıyacağını belirler. Ama makyavelizm denen bir metod varki işte o her şeyi yaptırır....

Oligarşinin taze kanı bu davranışlara ve yaygaraya önderlik etmesi devrimciler açısından yeni bir şeymiş gi bi karşılanamaz. Kaldı ki yıllar önce gelişmelerin bu konuma geleceğini belgeleyen devrimci hareketimiz, bugün bunlarla polemiğe germek için devrimci çalışmalarından asla zaman ayırmaz. Sorunun ele alınışından yatan gerçek günümüzdeki devrim kalpazanlarının aynı borazan da öttüklerini kitlelere gös termektir. Bu gösterişimizde laflar çerçevesinde olmayacağını yayın politikamız da yeterince belirtmiştik şim-

→

di kısaca devrim kalpazanlarının mevcut olan konuda ilgili görüşlerini aktararak tavrımızı ortaya koyalım.

DEVRİMCİ YOL: Böyle bir dönemin tüm özellikleri bütün yönleriyle kavrayabilmek için gerekli veriler henüz ortaya çıkmamıştır." "Aslında Ecevit iktidarının geleceğide bir bakıma bu güçlerle (Faşist güçlerle) olan mücadele" ve "ilişkilerine bağlı olacaktır." "Can güvenliğini sağlamaya niyeti varsa (Ecevit hükümetinin-Cephe-) Faşist çeteleri dağıtmak, faşist işkence ve cinayet şebekelerini yok etmek için bir savaş vermek zorundadır.(S:13 a.b.c)

KURTULUŞ: Ecevit 26/9/1973 de Giresun'da yaptığı bir konuşmada aynı konu üzerinde şunları söylemiştir: "12 Mart sonrası dönemde adı geçen sanı ortaya çıkan ve tedbirlerin, hatta soruşturmaların hukukiliğine ve insaniliğinde gölge düşüren Kontr-Gerilla adlı örgütün, bu resmi görüntülü ama gayri resmi örgütün niteliği ve amacı üzerindeki örtü kaldırılmamıştır. Resmi görev ve güçlerinden, demokratik hukuk, devleti ile bağdaştırılamayacak karanlık işler çevirmek üzere yararlananları zararsız hale getirmek, devlet kuruluşlarına düşmektedir.." Bu gün Ecevit Başbakandır! (KURTULUŞ sayı 5 Kontr Gerille üzerindeki örtü kaldırılmalı - dır.)

PDA-HALKIN SESİ-TİKP: "Ecevit hükümeti kontr-gerilla üstüne cesaretle gitmelidir." (146)

TSİP-TKP: "ise yeni Ecevit hükümetinin kontr-gerilla'nın açığa çıkarılması için yol gösterme tavrı içinde dir.

Görüldüğü gibi tüm Oportünist ve revizyonist güçler aynı name ile Ecevit hükümetinin kontr-gerilla karşısına çıkıp savaşmasını beklemektedirler, hem de Ecevit Hükümeti önerdiklerimi yapmazsa gerçek yüzü açığa çıkar taktiği ile beklemektedirler (Hele Devrimci Taktiğe Bak sen!).

Bu isteklerle Burjuvazi tarafından örtülmek istenen gerçeklerin üzerine kara çarşaflar attıklarının farkındamıdırlar? Devrimci hareketin, toplumsal patlamaları bir başka deyişle sınıf mücadelesini "Robenson Kılıcı"na bağla - yanlardan bunları istemek, niyetlerine bırakmak prestiji kaybolmuş devletin, yeniden prestij kazanmasına yardım etmek demektir. Çünkü CHP hükümeti özellikle devletin paçasını kurtarmaya çaba sarf etmektedir. kontr-gerilla'yı, her şeyin sorumlusu olarak kabul etmek te ve onunla toplumsal kaynaşmanın diyalektiğini ifade etmeye çalışmaktadır Bu konuda aynı ağızla konuşmak iki sakat duruma düşmeyi getirecektir.

1) 1971 gerçeklerini örtbas etmek yani iktisadi evrimin ülkemizde geldiği aşamada ve bu aşamanın üzerinde kaynaşımı sonucu doğan toplumsal patlamaları MAFİA'nın silah stoklarını tüketmek için yarattığını kabullenmek olur.

2) Zoru toplum dışı şeytanı niyet olduğu propagandasıyla, devrimci zorun devrimdeki ebelik rolünü karalama durumuna düşmek olur. Her iki durumda da idealizmin bataklığına saplanmaktır.

"Bir üretim biçimi ve ona uygun olan siyasi sistem bunu sürdürmek için gerekli olanzor derecesine bakılarak değil gelişmeyi engelliyor mu? Yoksa, hızlandırıyor mu? Buna bakılarak değer lendirilmelidir." (Tar.Zor.Rolü Sa: 9 Engels) Günlük yazıla

Engels) Günlük gazeteleri takip eden sıradan vatandaşlar bile ülkemizdeki, sosyal, ekonomik ve siyasi krizin bilincine varmışlardır. Milli krizin mevcut olduğu bu ortamda hükümetin, geniş anlamda Oligarşinin devrimci mücadeleyi engelleyemediği, onun yapacaklarına bakarak değil, mücadeleyi yükselterek, ve yükselen savaşın karşısındaki tavrını görerek çözümlenebilir, kaldı ki Devrimciler sürecin genel gelişme hatlarını önceden tesbit edebilirler, yani bugünkü hükümetin mücadeleye engel olup olmayacağı Devrimciler tarafından belirlenebilir. Böylesi bir konuda"biz istiyelim nasıl olsa yapmayacak o zaman yüzü açığa çıkar" anlayışı ile konuya gözlemcilik yapmak devrimcilerin, işi değil olsa olsa küçük burjuva aydınlarının hümanizmi olabilir.

Milli krizin alabildiğine yükseldiği MC'nin bıraktığı yüklerden başka yeni yeni yüklerin sorumluluğu ile karşı karşıya kalan CHP hükümeti devamı halinde zamların, zulmün, kuyrukların, acıların karanlık abidesi olmaktan kurtulması düşünülemez.

Oligarşinin şartlı hükümeti olarak CHP kısa bir süre için sol potansiyeli aldatması mümkündür (Nitekim istek ve dilekler kutusu haline gelen oportünist-revizyonist yayınlar bunun kanıtıdır) ama asla sınıf mücadelesine ve onun patlamalarına engel olamaz ama gelişen sınıf mücadelesini bastırmak için KONTR-GERİLLA'ları harekete geçirtir. Çünkü "Devlet sınıf çelişkilerini uzlaşmazlığının ürünü ve ifadesidir... Devlet sınıf çelişkileri objektif olarak ne zaman hangi ölçüde uzlaşamıyorsa orada o zaman o ölçüde ortaya çıkar (Lenin) (Dipnot: 2)

Kontr-Gerillaya alınacak tavır bu günkü süreçte devrimcileri sahtelerinden ayıran turnusol kağıdı olacaktır.. Tattikler bütününden meydana gelen, stratejinin doğruluğunu bu tip süreçlerin yaşanmasıyla kanıtlayacaktır. (Dip not: 3)

Bu gün Duhringi yeniden hortlatan görüşler ve onların borozanlarına nefes veren oportünist revizyonistler, proletaryayı kuyrukçuluğa itmektedir - ler. Bu da geçmişteki atılımlarını örterek geleceğin atılımlarını karanlık, güçlerin eseri olacağına inandırmaya çalışmaktadırlar. Zor'u iktisadi evrimden kopartarak saldırdıklarından, proleter zorun da önüne set çekmektedir - ler. Ve onu şeytani ruhlara mal etmektedirler. Halbuki "zor tarihte devrimci bir rolde oynar""zor bağrında yeni bir toplum taşıyan her eski toplumun ebesidir."

"Zor toplumsal hareketin sayesinde, denenmiş ve oluşan siyasal biçimleri altettiği ve parçaladığı alettir." (MARKS)

Bu yüzden siyasi zor, temeline oturtulmalıdır. Karşı-devrimci zor'u devrimci zorla gösterip teşhir etmelidir. Karşı-devrimci zor'un gelişiminden ürküp onun karşısında titreyerek, şu veya bu gücün kuyruğuna katılmamalıdır.. Şundan veya bundan "savaşmalarını" istememeli "niyetlere" bırakmamalıdır... Karşı-devrim zor'undaki gelişim ve değişimleri, devrimci zor'un gelişim müjdesi bilip, asla unutmamalıdır. (Dip Not: 4)

Öyleyse, cellatlardan, işkencecilerden ve yurdumuzu işgal edenlerden ve onların işbirlikçilerinden hesap sorma lıyız. Bu hesabı sorarken, yıllarca yaylarında "hesap soracağız""hesop sorulmalıdır" nakaratını tekrar edenleri açığa çıkararak, reformist görüşlerin maskelerinin düşmesi ile girişecekleri siyasal zora karşı direnmeli ve oligarşinin gerçek niteliğini ortaya çıkarmalıyız. Bu süreci salt bu yönler le geçiştirip sola sapmamalı, mücadele yi ittifakların kurucusu olarak kavramalıyız.

Oligarşinin politik ve taktik tavırlarına, başka bir taktik ve mücadele ile cevap vermeliyiz. (DİPNOT 5)

DİPNOTLAR:

1- Bu nokta çok iyi kavranmalıdır. Savunma durumuna geçen MC açıkça her şeyi demektedir. Özellikle faşizmi MC'ye özdeş tutanların sakat anlayışlarını bizzat MC kendisi sergilemektedir. Savunmaya geçen MC diyalektiği, deyme devrimcilere (!) taş çıkartırır casına işlemektedir. Sorunun kişiler, hükümetler şeytanı ruhlardan kaynaklanmadığını, bunun bir sınıf mücadelesi olduğunu belirtmektedirler." Bu canavar -DEVRİMCİ HAREKET (CEPHE)- sadece ülkemiz için değil, bütün demokratik rejimler! için -FAŞİST REJİMLER İÇİN.C.- hür dünya için -ZULÜM VE İŞKENCE DÜNYASI İÇİN.C.- en büyük tehlikedir.) bu sözlerden de anlaşılacağı gibi sorun ne Ecevitin devletin böylesi resmi gücü yoktur demesinde biter, nede Ünsalın "KARANLIK GÜÇLERİNDE" ve ona inanan sahte devrimcilerin Ecevit hükümetinden bekledikleri ve (niyetine) bıraktıkları savasla sonuçlanır. Bu sorun Demirel'in açıkça destek lediğini belirttiği "Hür dünya" -ZULÜM VE İŞKENCE DÜNYASI (CEPHE)- ile devrimci hareket arasındaki sınıf savaşımı ile çözümlenir.

2- Burada kısaca bir konuya değinmeden geçemiyeceğiz, Hatırlanacağı gibi kısa bir süre önce Türkiye solu devlet ve Demokrasi üzerine yoğun bir tartışma dönemi yaşamıştır. O gün bu konuların kahramanı kesilenler bu gün koydukları tavırlarla teoriyi laf için yapıklarını açığa koymaktadırlar, tümün ("Devlet sınıf çelişkilerini objektif olarak uzlaştırılmıyorsa orada o zaman öo ölçüde ortaya çıkar" LENİN. diye bas bas bağırmışlardır. Ama bugün hepsi Ecevit devletinden (!) sınıf çelişkilerini objektif uzlaştırmasını istemektedirler. Sosyal pratik Marksizmin bir eylem kılavuzu olarak kullanılması gerektiğine inanmıyanlaın devrimci menkibeciler olduğunu kanıtlamaktadır.

3- "Önemli olan değişmeleri ve bu değişmelerdeki temel faktörü (baş çelişmeyi) belirlemek ve buna göre taktiği gündeme getirmek gerekir.""Taktik meselelerde devrimci pratiğin ve özellikle proletaryanın politikayı belirleyen tavrıyla (Mevcut durumdaki hedeflere yönelik eylemleriyle) diğer sınıfların seviyesine inmek değil, aksine diğer sınıfları yanına yükseltmek olmalıdır."

4- "Devrim kuvvetli ve birleşik -bir karşı devrim- yaratarak ilerler, yani devrim düşmanı git gide daha aşırı savaş tedbirlerine baş vurmaya zorlar ve böylece çok daha güçlü saldırı noktaları bulur" (Kitle içinde parti çalışması 40. LENİN.)

5- "İktisadi bilimin görevi, daha çok, ortaya çıkan toplumsal bozukluklaın bir yandan mevcut üretim biçiminin zorunlu sonuçları, bir yandan da, başlayan bozulmasının işaretleri olduklarını göstermektedir"

(Anti-Duhring.239 ENGELS)

"KONTR-GERİLLA" İLE ÖRTÜLMEK İSTENEN GERÇEKLER

Ortaçağın son yüzyıllarıdır, engizisyon mahkemeleri kurulmuş Avrupa insan mezbahanelerine çevrilmiştir. Ki liseyle çıkarbirliği içinde bulunan aristokrasi tarihin ilerlemesine, toplumun gelişmesine sed çekmeye çalışıyor. Bu dönemde harekete geçirilen silahlı güçler ve olağanüstü mahkemeler, uyguladıkları baskı ve işkencelerle yarattıkları yılgınlığın arkasına gizlenerek düzenlerini sürdürebileceklerini sanıyorlardı. Bu dönemde özellikle aydınlar hedef seçilmişlerdi. Aydınlar susturulutunca hakimiyetlerinin süreceğini. sanıyorlardı. Oysaki tarihin devindirici güçleri gelişmelerini hızla,.. ilerletiyorlardı. Aristokrasının çabaları artık boşunaydı. Burjuvazi, tarihin yüklediği devrimci görevle sahneye çıkmıştı.

Burjuvazi'de tarihin akışında yıktığı güçlerin yöntemlerine başvurmak zorunda kaldı. Daha gaddarca ve daha da barbarca. Daha akıllı yöntemlerle meşru görüntülerle saldırılarını yoğunlaştıran burjuvazi, yıkımının eşiğine geldiğini tarihin devrimci güçlerine müjdeliyordu.

Üretici güçlerin gelişimini ile ilkel komün parçalanarak tarihe karışır. Aynı güçler, toplumların sınıflar mücadelesine sahne olmalarını sağlar.. Sınıf mücadelesinin ölçüsünü de belirleyen üretici güçler, mevcut üretim ilişkileriyle çatışmaya başladığı oran da, hakim sınıfların baskı aracı olan devlet "o zaman, o ölçüde ortaya çıkar" (Lenin)

Toplumsal devinimlerin bağrından fışkıran ve aynı zamanda toplumsal gelişimlerin ifadesi olan sınıf mücadelesi, zikzaklarla dolu yaşamını, içinde bulunduğu toplumun kurallarıyla çizer. Tarihte hiç bir olgu veya oluşum halindeki olgular, kendiliklerinden ortaya çıkmazlar. Gerek kendiliklerinden ortaya çıkamayan olguların gelişimi,gerekse mevcut olanların gelişimi, yarattıkları inişli çıkışlı yaşam çizelgeleri tamamen yer aldıkları toplumun evrim düzeyine tekabül ederler.

Köleci toplumu yıkarken özgürlüğü simgeleyen Feodalizm. Yıkımın eşiğinde toplumsal lanete layık Engizisyon'u temsil etmekten kurtulamamıştır. Elbetteki çizilen bu eğri ve geçtiği zikzaklar süreci, aristokratların ve şürakaları kiliselerin subjektif istemleriyle doğmamıştı. Üretici güçlerin gelişiminde önderlik yaptığı sürece özgürlüğü temsil eden feodalizm, üretici güçlerin karşısında gericileştikçe barbarlığın temsilcisi olmuştur. İşte iktisadi evrimin gelişme sürecinde toplumsal güçlerin aldığı konum, onların yaşam çizelgesini de belirlemektedir. Bu yüzdendir ki, iktisadi evrime ters düşmeye başlayan feodalizm, düzenini sürdürmenin, toplumsal muhalefeti susturmanın yolunu Engizisyon'a bağlamıştı ve onun içindir ki, aristokratlar ve şürakaları kiliseler, iktisadi evrimin zorlamasıyla gerici tavırlarını ortaya sermişlerdir. "Öyleyse zorun tarihte iktisadi evrim karşısında oynadığı rol açıktır, ilkin, her siyasal zor önce toplumsal nitelikte iktisadi bir göreve dayanır, ve ilkel toplulukların dağılmasının toplum üyelerini özel üreticiler halene dönüştürdüğü yani onları ortak toplumsal görevlerin yöneticilerine daha da yabancı kıldığı ölçüde artar. İkinci olarak, toplumdan bağımsız kılındıktan sonra, siyasal zor, iki yönde etkili olabilir. Ya normal iktisadi evrim yönünde; bu durumda ikisi arasında bir çatışma yoktur, iktisadi evrim hızlanır. Ya da, zor, iktisadi evrime karşı çıkar, ve bu durumda bir kaç istisna dışında, iktisadi evrim karşısında her zaman yenik düşer" (Engels Tarihte Zorun Rolü Sa: 58-59)

"Burjuvazi feodal sistemi yıktı ve onun yıkıntıları üzerine kapitalist toplum düzenini, bütün mal sahipleri nin arta kalan bütün kapitalist nimetler için özgür rekabetinin, kişisel özgürlüğünün. yasa karşısında eşitliğinin egemenliğini kurdu." (Engels) Böylelikle kapitalism, feodalizmin iktisadi evrime ters düşen zorunu, iktisadi evrim yönünde ortaya çıkarmıştır. Ama tarih zoru toplumdan bağımsız kılmıştı bir kere. Artık zor iktisadi evrimin düzeyinde toplumun karşısında görevini yerine getirecektir. Nitekimde "Kapitalist üretim tarzının bütün mekanizması, kendi öz eseri olan üretken güçlerin baskısı altında işlemez olur ...Üretken güçler boş durur, ve aynı nedenle, yedek sanayi ordusu da boş durmak zorundadır. Üretim araçları, geçim araçları çalıştırılmaya hazır işçiler üretimin ve genel servetin, bütün öğeleri bol bol vardır ama 'Bolluk sıkıntının ve yoksulluğun kaynağı olur'" (Engels).

Kapitalizm yaşadığı buhranlarla hızla tekelleşme yönünde yol alırken, aynı hızlada 'zor'u topluma karşı dikmeye başlar. Lenin'in deyimiyle, iktisadi hayatta meydana gelen merkezileşme, siyasi hayatta da oligarşide ifadesini bulan yapıyı kurmuştur. (Mali oligarşi espirisi) Üretim ilişkisi ile üretici güçler arasındaki çatışmanın anatogonizma kazandığı emperyalist çağda, yaşamın talan ve sömürünün devamını ancak ve ancak zor sağlayabilirdi. İktisadi evrimin tekelciliğe tekabül ettiği çağda zor salt metropoller açısından düşünülemez, zor sistem haline gelen emperyalizmin bütün halkalarına yayılır. Özelliklede, halkalarda siyasi zor, karmaşık zenginliğiyle çürümüş düzene hizmet eder.

Emperyalist çağda zor kendini ala bildiğine yaygın bir alanda gösterirken, sistemin derinleşen sürekli ve genel bunalımına paralel olarakta keskinleşir. 1923 te İtalya'da, Bulgaristan'da, 1936 da Almanya'da faşizm ile doruk noktasına vardığı gibi. Emperyalist sistemin sürekli ve genel bunalımda ifadesini bulan evrimi, zorun kanunlarını da beraberinde getirmiştir. Uluslararası niteliğiyle Dünyada at koşturan sermaye, talan ve baskıyla birleşen evrimi onun korunmasında resmi güçlerinde uluslararası bir platforma yayılmasını sağlamaktadır. Entelacans ile adımını atan uluslararası resmi zor, gestapolarıyla, CİA larıyla, yaşamını sürdürmektedir. Hatta iktisadi evrimin tekabül ettiği III. bunalım döneminde de Enterpol adlı resmi ve tüm halkların adına işleyen zor gündeme gelmiştir.

Tarihi materyalizm" "ZORUN AMAÇLADIĞI HEDEFİN VE ÇEŞİTLİ DÜNEMLERDE, EMRİNDE BULUNULAN SİLAHLARIN ÜRETİCİ GÜÇLER DÜZEYİNE VE DİĞER İKTİSADİ UNSURLARA NASIL BAĞLI OLDUĞUNU GÖSTERİR. ve "DEVLETİN İÇ ZORUNUN...ÜLKENİN İKTİSADİ EVRİMİYLE ÇATIŞMA HALİNE GİRDİĞİ HER YERDE MÜCADELE HER ZAMAN SİYASAL İKTİDARIN YIKILMASI İLE SONUÇLANIR. İKTİSADİ EVRİM, İSTİSNASIZ VE ACIMASIZ KENDİ YOLUNU AÇAR." (Engels) iktisadi evrimin vardığı düzey, Çarlık rusyasının tüm siyasi zorunun, yarattığı şiddet ve işkencelere rağmen, Okhrana polis teşkilatının kocaman gövdesine rağmen, çöptenekesine atılmasın dan başka bir şey ifade etmiyordu. 17 Ekim devrimi bunun somut ifadesini Dünya halklarının önüne seriyordu.

Günümüzde siyasi bağımsızlıkları yadsımak zorunda kalan emperyalizm evriminin bu aşamasında, bir yandan ekonomik talanı kolaylaştırıp kökleştirirken diğer yandan da, aynı biçimde demokrasinin yerine oligarşiyi geçirmiştir. Günümüzün geri bıraktırılmış ülkelerinde gerçekleşen bu yapı subjektif bir istemin sonucu olmadığı gibi, kendi iç dinamiğininde sonucu değildir. (Gizli işgal espirisi.)

III. Bunalım döneminin ilişki ve çelişkileri, emperyalizmle baştan bütünleşmiş kapitalist üretim ilişkisinin hakim olduğu ülkemizde, emperyalist sistemin sancıları bir kaç kat daha şiddetle yansır. Bağımlılığın sosyal, siyasal ve ekonomik platformda yarattığı kriz toplumsal patlamaların sürekli gündemde kalmasını ve dönem dönem yükselerek geniş boyutlara yayılmasını ügündeme getirmiştir.

1945 sonrası dönemde Emperyalist sistemin talan ve sömürüsünde meydana gelen biçimsel değişim, ilişki ve çelişkilerinde meydana gelmiştir. Dönemin toplumsal gelişimlerini emperyalistler arası çelişkilerin belirlemesi tali duruma düşmüş, emperyalizm için den doğan çelişki ve güçler belirleyici konuma yükselmiştir.(Sosyalist güçler, ulusal kurtuluş savaşları ve metropollerdeki işçi hareketleri, oluşum halindeki anti-oligarşik hareket - ler.) 1945-58 dönemi restorasyon olarak tarihe geçerken emperyalizm ciddi bir buhranla karşılaşmamıştır. 1958 de bunalımın derinleşmesi emperyalist ülkelerin arasında çatlak seslerin çıkmasına neden olmuştur. Doların Avrupa'da yarattığı talana karşı tepkiler gündeme gelmiştir. Bağımlı ülkelere şiddetle yansıyan buhran, toplumsal patlamaları çeşitli muhtevalarıyla gündeme getirmiştir. Askeri faşist darbelerden küçük burjuva milliyetçi cuntalara uzanan darbeler gerçekleştirilmiştir.Küba devrimi emperyalizmin kucağında ona meydan okurcasına gerçekleştirilmiştir. Bu süreç, Dünya devrimci hareketine yepyeni bir muhteva kazandırıyordu. 1960 lı yıllarda dünyanın her yerinde ve özellikle emperyalizmin halkalarında anti-oligarşik gerille hareketleri geniş boyutlara yayıldı. Bu gelişme en etkin olarak, Küba devrimi deneyimiyle Latin Amerika'da yaygınlaşmıştır. Ülkemizde ise uzun yıllarca burjuvazinin toprağın altına gömdüğü, '60'lı yılların ikinci yarısında ancak filizlenen Marksist-Leninist hareket toyluğunu aşmanın yollarını arıyordu. Tüm devrimci güçlerin yaşadığı aşamalar gibi, ülkemiz devrimci hareketi oportünizme ve revizyonizme karşı mücadelede olgunla